غزلیزمابنامونه

دبیلابیلوشاعرانو په زړه پوري غزلونه

Ketabton.com

راتولونه اوترتیب:ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

نوم : غزلیز مابنامونه

راټولونه اوترتیب: ګلبدین (فیضان)

شاعران : پیرمحمد(کاروان)،خالد(ریحان)،ممتاز(اورکزی)،

درویش(دراني) ،اروابنادمحیب الله (بهرام)، سپین(کوچی)،محمد ګل (منصور)،شهنواز(باقر)،ثناالله (ضیوال)،نوروزخان(ذکي) نصیر(آرمان)،نصیر(اتل) او ګلبدین (فیضان).

دپي ډي ايپ بڼي ترلاسه کولو پته

http://solimanmountain.weebly.com

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

دشاعر نوم	د پیل صفحه	دپای صفحه
پیرمحمد(کاروان)	۱	۲۳
خالد(ریحان)	۲۳	۳۴
درویش (دراني)	۳۵	۴۷
ممتاز اورکزی	۴۸	۶۲
محمد ګل (منصور)	۶۳	۶۹
باقر	۶۹	۸۴
محیب الله بهرام	۸۴	۹۲
سپین کوچی	۹۲	۱۱۰
(ضیوال)	۱۱۰	۱۱۹
نصیر(آرمان)	۱۲۰	۱۲۸
(ذکي)	۱۲۸	۱۳۲
نصیراتل	۱۳۲	۱۴۴
فیضان	۱۴۴	۱۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سبا چې سر زمـــــــــا په تیږه د لحد لګیږي
راځه چې نن مـــې زړه له تا سره بې حد لګیږي
صمد به عـــــــــفوه راته کاندي د صنم د مینې
په زړه مــــــې خوږ چې قل هو والله احد لګیږي
ښـــــــــکلا پلویه له پښو هغه بدرنګي غورځوه
چـــــــې د لاس تیږه یې په غاښ د محمد لګیږي
پـــــه یوه داسې کیف مین یم چې له ښه نه ښه دی
د شپـــــې د ستوریو ډک آسمان به په چا بد لګیږي
لکه لیـــــــــــــــنده کږه له لرې نڅاګره ښکلا
مقصـــــد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لګیږي
چې سُر و تال د بوډۍ ټال ټول د کاروان دي یاران
له ګلــــــــــــغزلې له نغمې سره یې خود لګیږي

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه زمری دی بس خطاوې به ترې کیږي
د هوسیو سـترګو غلاوې به ترې کـــیږي
یو انســـان دی مهربان دی غـوسه کیـــږي
کله کله تاوې مـــــــاوې بـــه ترې کیـــــږي
لېونی دی په واده کـــــې پـــه ژړا شـــــې
په لمانځه کې هم خنداوې بـــــه ترې کیږي
چې ګلونه یې ګېــډۍ ګېډۍ خـــوښیــــــږي
نو ګېډۍ ګېډۍ دعاوې به ترې کـــــــــیږي
واورې ووې زما خور ده نوم یې ســـــوله
ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کیږي
ماشومان چې له جګړې نـــه مـــرور دي
شي پخلا به مشغولاوې بـــــه ترې کیږي
سره زخمونه به په ســرو غاټولــو واوړي
ژېړبخونې شان رڼـــاوې به تـــرې کیږي
د کـــــــــــاروان غــزلې مستې جینکۍ دي
چـــې په خود راشي ګډاوې به ترې کیږي

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعرونو سوداګرۍ شــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرخو پریولی ګلابـــــــي غزل په څـــــو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپـــــــې راوړې
ستا د برندو برندو سترګو عقابي غزل په څـــــــو دی

د لیمو له خانقا یې صوفیانه غزلې غـــــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غـــــــزل په څـــو دی

ما دې نوم په سپینو اوبنکو پـــــــــه زیړي نرګس لیکلی
نرګسي غزل په څـــــــــــو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکۍ وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســـــــــــــتا د مخ د سپینې پاڼې کتابي غزل په څو دی
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که يبلې پښې پر تودو تېغنو ودرېدلی يــــــمه
د غنمرنګو لونګين ته رسېدلـــــی يـــــمه

په تلليو سترګــــــو پسې ډېر ډېر ژړېدلی يمه
ته به ويـــــــده وې د آسمان ستوريو لېدلی يمه

درست ماشومتوب را باندې سترګې تورولې ادې
د رنـــــــــجو سيند يمه له سترګو بهېدلی يمه

د نيمو شپو ســـپوږمۍ را ګوري راته غږ نه کوي
غريب مارغـــــه يم په ځنګل کې چغېدلی يمه

زخمي آواز مې پر جــــهان راګ د سُرور لګيږي
د زړه تر ځنګه پــــــــــــه وزرو لګېدلی يمه

ژوندی پژواک يم دوی مې وژني خو را و خېژمه
ګني نو څو ځله ګړنګ ته غــــــورځېدلی يــمه

د زړه د سر هره تڼاکه کې مـــــــې توری توری
غزل غزل دې کړمـــــــــه ګل ګل غوړېدلی يمه

لکه د اوښکو د کـــاروان مې ترېنه مــــه وباســـئ
چې يـــــــې د سترګو په جنت کې لوبېدلی يــمه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې یې غـــــــاړه وه
بیا زمونږ ژړا تر موټر بـــــــم لانــــــــدې ولاړه وه

اوښکې په اوبو کې وې بېـــــــګا په روژه ماتي کـــــې
چا مو وې خرما رېبلې ژوند مو دښته شـــــــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بـــــوخت ومه
ماته ګاونډي کړې د خور او د مـــــــــــور زیاړه وه

ما چیغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچـــــــــــه مې په ستوني کې د کاڼي په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانــــــــــــه د وطـــــن د بُورو،ورارو غږ
دا غـــــــــــــزل کاروانه د شــهیدو وینو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تږي ګلاب راته وې، نرۍ باران خــــوږ دی
خو ما دا نه منله، ما وې جــــــانان خوږ دی

سهارنۍ بلبلې، ورســــــــــره مله کړه نغمه
د غره په خوا کـــــې کلیه، ستاسو اذان خوږ دی

چې ته د ګل غوندې یې، که ګل د تا غوندې دی
اې په ایمـــــان و وایه، کوم یو ګومان خوږ دی

په یوه سړي مئَنه، مسته د خیـــــال ښاپیـــــرۍ
ور غاړې وتې وایې، په خدای انـسان خوږ دی

غنم غنـم خوږه ده، بــــــــنتِ آدم خـــــوږه ده
هو د حـــــــــوا پر خالق، ایمان ایمان خوږ دی

نړۍ به هم خوږه وي، د تورې ګوړې پــــه شان
لکه انګور د میزان، افغانستان خــــــــــوږ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترګې ویــــــې منه
سترګې به ستا وي خوږې، شعر د کاروان خوږ دی

ثور-۱۳۹۶-۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ورته خولې شوې داصيلو مرغلرو اوبـــــه
خپلو خبرو ته دې ورکړې د سندرو اوبــــــــه

ستا د تصوير تنکيو پښو ته شيشې مه شه لـــشې
په کاڼو چېرې ماتې مه شه د جوهــــــــــرواوبه

زما د زړه د مينې زور پاس په لـــــېمو کې ګوره
په بره خېژې اشنا تـــــــــل د زورورو اوبـــــه

خدايه ! باران د مينې راوله پر وچـــــــــو للـــمو
غواړي ګلان لکه د تږو مســـــــاپـــــــــرواوبه

ګودرې شاړې منګې مات دي په کې ښاخکی نه شته
ستا د لاســـــونو د جوړه شپـــــــينو کوترو اوبـه

پرګلو ښاخي کوم د مينې پېغمـــــبر ژړلــــــــې ؟
د شــعر د شاتو د مچـــــــــــيو له وزرو اوبــــه

کله چې لـــــــــيکي خپل صنم تــه صوفيانه غزله
قلم ته واچـــــــــــــــوي کاروان د نيلوفر اوبه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

امــام و لـه قيام را غــورځېـدلـی پـه جـومـات کې
سجدې په وينو سرې وې بم چاودلی په جومات کې

مات غشی د پولادو ، د قاري پـــــــه حنجره کې
قران و پاڼې پاڼې سوځـــــــــــېدلی په جومات کې

سيلۍ وه د سرې اوسپنـــــــې ناڅاپـــــــه را الوتې
ګل ګل د دعا لاس و ريږديدلی په جومات کــــــې

او پلار يې مات رحيل لکه خپل زوی غېږ کې نيولی
لښتی د اوښکو وينو بهېدلی په جومـــــــــــات کې

الف د يوې پرې ژبې پر سر پـــــــه وينو سور و
د ميم توری په زړه و لګـــــــــېدلی په جومات کې

زوال يې خدايه کـــــــــبر کړې په روی د ملايکو
شيطان له خــــــــر مستۍ و ګډيدلی په جومات کې

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دې موسم دی مهربانه کـــه وطن ته راځې
درد په وطن کې دی درمـانه که وطن ته راځې

خولې مو ګـــــنډلې د فولادو په تارونو یو چا
زمونږ د سترګو تـــــرجمانه که وطن ته راځې

تږي ګلونـــه يې په غـــېږ کې مړغيجن دي ولاړ
د مـــــــينې شړکنده بارانه که وطن ته راځې

جــــامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شې
د جنګ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځـــې

بې تا سرغوڅی سِتان پاتې دی تاوان دی تـــاوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تـــــــه راځې

مړ به له غم يم چې تابوت دې لــــه يونانه راځي
شم به ژوندی ، ژونديه ځوانه که وطن ته راځې

لکه ټپې دي درپســـــــــې ټولې شملې لوپټې
زمـــــــا زار زاره ياقربانه که وطن ته راځې

د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
شـــــي به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځې

حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بلومه په ډيوو کې دعاګانـــــــــــــې
نيمه شپه مې په لېمو کې دعاګانـــــــې
له تسبو نه مې تارونه دي را ويستــــــي
غږومه په نغمو کې دعاګـــــــــــــانې
طنازي يې په لفظونو کې نازي کــــــړي
په غزل په زمزمو کې دعـــــــــــــاګانې
د رندانو سترګې برندې را پســــــې دي
کړنګومه په پيالو کې دعــــــاګــــــانې
کړه مې لپه ميناتور جام د مـــــــرجــانو
تنده غريه خښنه اوبو کې دعـــاګانـــــــې
د برکلي به وي سخ چې وي د ســــــولې
پېغله ناوې په چمـــــــــبو کې دعاګانې
کچ او مېچ د چــــــــا د لېچو را سره دی
مړې يـــــې مـــه شه په بنګړو کې دعاګانې
و کاروان تــه يې تورسترګې کړي ور يادې
پــــــــه دې ورځو په دې شپو کې دعاګانې
دلو-۱۳۹۵-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر شـــــــــي له بې قدرو نه غمي په تيږو مات
شته دي ابـــــــابيل پـــــــه غشو ولي د جومات
ونيوه لـکۍ د دجال دې نـــــــوي حـــــــاجي
حق يـې تر پښو لاندې ، و دروي لات و مــــنات
راښـکه چليپا تېوس پـــــــه پَرو د طـــــــاووس
وايي چې دا ولې يې رنـــــــــګونه دومره زيات
پټ شه په خلوت کې د دوران لـــــــــــه نـــقادانو
نارزي ورتـــــــــــه دوه توته يو پير د خرابات
وا کاروانه مه شه ګيله من له جاهلانـــــــــــــو
دوی تلي په تله د لرګـــــــيو ، مناجـــــــات

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې له خيام نوشلي نـــــــــــــه مې له غنـــي شراب
ولې مـــــې غـــــــــــزلې خلک بولي لـــېوني شراب
ټکـــــــــــــنده غرمه مې ميخانه ده پـــه کې لمر ساقي
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب
ناسته راته څَو ، کې يوه مستـــه نــــــــظربــــــازه ده
خود به جوړومه له لمبــــــــو د سپـــــــــېلني شراب
نن د چا زَړو سترګو له حــده ډېر بېخـــــــــوده کـــــړم
رند خرابوي چې ډېر يې غـــــــــــړپ وي ځنډني شراب
دوې ډکې پيالې رانه پـــه منډه مـــــــــنډه وې
دوې غرڅنۍ سترګــــــــــې وې نظر يې غرڅني شراب
هسې مې غزلې د نـــــــــرګس غـــــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنـــــــــــــي شراب
دا راوړي تا له کـــــــوم جنت وو جنتـــــــــــــي يې کړم
وا کاروانه تا خـــــــــــــــــو په ما ښـــلي ګبيني شراب

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غشو سترګې پې ړندې شه خو پې سرې مــــه شه
ستا د ګوربت د لوړ الوت وزرې پرې مـــــــــه شه
ستا د شپېلۍ نغمې نغمې په کې زرغونـــــــــې اوسه
د غره شپونکیه ستا له غږ تشې درې مـــــــــه شه
ایله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلـــــــــــې
د بېلتانه په ساندو بیا ارې ارې مـــــــــه شـــــــه
ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهې
د چمـــــــــــــبه مارې د چارګل ماتې پَرې مه شه
ستا د چلم پر ســـــــــــرخانه دې وې سکروټې بلې
مسته ملنګه مینـــــــــــه مـــــــــینه دې ایرې مه شه
د موسی خدایه د مـــــــــــــــــــیَنو شـــاعرانو خدایه
د کوهِ طور د سر شپونکی دې بې اســــــرې مه شه
چې ستا کاروان یې له نغمو نه زر غزلـــــې جوړې
د چورکوندي د بلبل چوپې انتَرې مــــــــه شــــــه
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمونځ مې يې کافر به شمه څنګه دې قضا کړم
راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کړم

ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانـــــــه ورکه
تاپسې به ډيرې اوږدې لـــــــنډې شپې رڼا کړم

غشـــــــــې راکــــوه چې اژدها په تندي وولـم
موســــکه راته مه کيږه چې نښه به خطا کړم

زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدئ کړ
ګورې به ليلابه له وچ ډاګه راپـــــيدا کـــــــړم

دين دپښتو نغښتئ دملالې پـــــه ټــــــــپه کې
دا دټپو ژبه به له خدای ســــــــــــره آشنا کړم

ډول به شم اتڼ به شم شغا به شــــــــــم دڅنو
بيا به طالبان دجومـــــاتـونو په ګـــــــــډا کړم

خاورې يم خو لمربه تــــرلاس ونيسم که خيروي
ستوری به شم پاس به له سپوږمی سره خنداکړم

بيا به دغاټولو دغه لوټ کــــــاروان راټول کړم
لاس به په سپرلی واړوم زر بــــــه يې پخلاکړم

پيرمحمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بـــــــــــــه کرامات لري له تیرو اوبه وباسي
ځیني ځیني ســـترګې له سرې ځیني زړه وباسي
هغه چې ماشومه وه اغزي مې یې له پښو ویستل
را دې شي له زړه مــــې دې ویشتلي باڼه وباسي
ناڅاپه شهنده شي په شـــــــغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کې له پنجرو نه مارغه وباسي
عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لویې لویې ونې لکه مــــــــــــــازې وابنه وباسي
دا سترګې د کوم یوه زرغون سـمندر خویندې دي
بیا په څپو راغلې چې به څوک لـــــه کاله وباسي
دا ځلې دې داسې لېونۍ مینه ملــــــــــګرې شوه
یا به دې شي لمونځ او یا به تا له لمانـــځه وباسي
سخ به دې کاروانه وي که ښکلې لاروۍ دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وبـــــاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

را غورځېدلي د غـــــــرور له اوچت غره دي سره
د يـــــــو د بـــــل په لوغړنـو وينو سره دي سره
د خاورو لوښی شه پاخه دې شي خو مړه چې نه شي
ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبـــــــه دي سره
دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خــــــو لـــــري
ترمنځ يې خدايه راشي غوښه او چـــاړه دي ســــــره
خلک د يو د بل په سترګو کې لا خـاورې شــينـــــدي
داسې موسم را چې بس يو بل ته رانـــــجه دي سره
کبلي چې روي د غرڅې له تي شيدې د، ريــــــــدي
دښتې زرغونې وي شپېلۍ دي او شپـــــــانه دي سره
لکه اوبو کې شي بوره لکه ډوډۍ کې مـــــــــالګه
بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواږه دي ســــــــره
چې سره غېږ په غېږ شي توري ښـــــکلا و زېړوي
دا هلکان جينکۍ خوند کا چـــې واده دي ســـــــــره
د وطن شپه لري سپوږمۍ او هـــم د ستوريو کاروان
سبا به ګورې چې مين په لمـــــــــــر خاته دي سره
جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه يـــې وژنـئ ماشومان دي ارمانونـه
موروطن باندې مې ګران دي ارمانــونه
روژه مــــــــاتي ته لا نه دي رسـېدلي
د خُرماوو پـــــه ارمان دي ارمــانونـه
د طاووس د زرغـــــونو بڼکو ورونـه
ښکلوونکي د قــرآن دي ارمانونـــــه
وراري مه شه د وطــن ملالې خوينديې
شنه غمه يې د پېزوان دي ارمـــانونــه
د ګلاب ذِکر يې زخم دی په زړه کـــې
په اغزيو کې روان دي ارمانونـــــه
په خنجر که د موچي په تار حـــلال دي
د شهيد افغانستان دي ارمانـــــــونه

پيرمحمد (کاروان)

عقرب -۱۳۹۴ -۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه چې غلې غلـــــــې د چمبې غوندې درزا کوي
نجونې د لـــــــــفظونو مـــستې مستې شي ګډا کوي
رايې شه ســاحل ته مرغـــــلرې به در وشيــــــندي
کله چې سخي سمندر شـــــــور کـــوي غوغا کوي
ميـــــنه جــــادوګـــــره ده پر هر چايې منلی ځان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي
دا ښکلې چې ځان يې په اوو پــــــــردو کې و نغاړه
وګوره سپين سترګي هم ترې وېـره او حـــــيا کوي
لېې يې سرونه دا کتار د بيـــــابان غاټـــــــــــول
دا خو تږو تږو مسافرو تـــــــه دعـــــا کـــوي
راغله او پر هاغه پاس کنډو بــــاندې را واوښتـــــه
اې دا خو تورسترګې ده خو تــــــــکه شنه رڼا کوي
ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شې
بيا نو دا ساده سړی په شعــر کې هم بـــــــلا کوي

عقرب ـ۱۳۹۲ ـــ ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه په ستن او نه په تار پسې روان دی
ګرېوان ځيري ځي په يار پسې روان دی
دی د لــــــــــبچو له ليندو را وتـی غشی
مرغۍ نه و لي پـــه مار پـسې روان دی
په رباب کې په اوبـــــو او په بـنګړو کې
پسې ځي په شرنګهـار پســـــې روان دی
تر غچۍ ګوتې د زړه ، نيولی مـــــــينې
د ښکلا په ورک ديـــــار پسې روان دی
له نارو يې تش لفــــــــــــظونه ډکوينه
ځي د زانو په کتار پـــــــــسې روان دی
خيال کاروان ته رام پري پـــــه کجاوه کې
زرين اوښ يې دی مهار پســــې روان دی

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شـــاعران یـــو په نغمو یادوو خدای

ښکلـــــي ګورو ، پــه لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــاتولو

غرېب کوو له پیمانو یادوو خـــــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خـــــــــدای

موږ د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــدای

د ژوندون په ګوتو برګی تســـــــــپې وایو

هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانده

ســـــــــــتا له شونډو اننګو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترګو کې موســـــکي دي

ستا له سترګو پښتنو یـــــــــــادوو خدای

موږ کاروان د لېــــــــــونو ازادي غواړو

په کړی د زولنو یـــــــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمړواوښــــکوپه شان یــــم
راشه زرغونتال مې شه نری نــــری باران یـــــم

راشه دځلاندوسترګووالې توره شـــــــــــــپه ده
لاره رانـــــــه ورکـــــــــــه مـــــسافردبیابان یم

ښکل دې چې پرتېنده کړمه ښکل دې چې سجدې کړم
خـــــــال مې کړه پرتېنده چې ددوو وروځوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشــــــــحالۍ یـــــــــې
شین مې له خنداکړه یوماشوم غوندې ارمــــــــان یم

جاردې له خنداشمه چې شــــین دې له خنــــــداکړم
ستاله برکته خودســــــــتوروډک اســــــمان یـــم

ستا پرتېنده پریوتم پــــــــــــرځـــــان مې شک پیداشو
ګوره چې کاروان یم که ســــــــتاڅړیکه دپېزوان یم
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د څاڅکو په لپمو مې سمــندر لیدلـــــــی دی
په ټولو آیینو کې مې دلبر لیدلـــــــــــــــی دی

شهید مازیګری کوي شغلې لکه حـــــــــــسین
شفق مې سور په غشو د شمر لیـــــــــدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شوندوته کوزه
ورځــــــــــــم پسې چا داسې کوزه ګر لیدلی دی؟

دا مستې مســـتې اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پیغلو مــــــــې په سترګو کې ګودر لیدلی دی

بتګر د تخیـــــــــــل مـــــې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زمـــــــا کان یې د مرمر لیـدلی دی

ته پوې یې چې دا څنګه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن یې ایله یو نظر خـــــــــیبر لـــــــــــــیدلی دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مـــــــــې ولــــــې راورېږي څه باران خــــو نه يې

هســــې مې درد راويښوي زمــــــا درمـــــان خو نه يې

د مــــــــخ په پانـه بـــه دې څــــــه خوږه غزله ليک وي

سپينــــــه کـــتابه يـــــادوم دې دومره ګــــــران خو نه يې

د خيال ځُـــــد ځُـد دې راته ډېر ډېر پــيغامـــــونه راوړي

دا مـــــې خـطا وه چـــــې ويـــــل مـــې سليمان خو نه يې

ستــــا د ستم د انـتـــها به درتـــه څـــــــــــــه وايـــمه

د کــــــوم ظـــالم مـذهـب پيرو يې مـــــسلمان خـــو نـه يې

مــــــا به بې وخـــته لېونی کـــړې په اغـــزو به ګرځـــم

غيږ به رانه کــــــړې ښکليه باغـــــــه بيابـان خو نه يـــــې

د ژوندد وچ ساحل په مخ مې لمدې شـــــونــــــدې نه ږدې

شـنه سمـندره زه دې څــــــه کـړمه توپـــــان خو نه يــــې

د نور پـه غشو مــــــې له هسک نه په لېمــــــو کې ولــــې

نه راځـــې ستــوری د اسمان شوې مهربان خــــــــو نه يې

ښکليه ســـــالار کـــــــه مې د عشق د منزلونو نــه کـــــړې

بيا راته وايه چې درواغ وايې کـــــــاروان خـــــــــو نه ي

پيرمحمدکاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار دهوښیارانو دی اوزه دغره سړی یمــــــــه
توري زولنې راپسې ګرځي لیونی یمــــــــــــه

ورکې مې تسبې دي دزنځیر په کړی ذکرکـــــړم
زرځله شهیدیمه او زرځله ژوندی یمــــــــــــه

هره یوه مسره مې بس دتورو وینو لپـــــــــه ده
نه یمه شاعر دسروغاټولو کنډولی یمــــــــــــه

مانه شیشې مه تاووه زه خو څه څراغ نـــــــــه یم
نه مرم په طوفان کې عجیبه اور اورکـــــــــی یمه

تاپه سپینولاسو باندې سین ته ورګوزارکـــــــــړمه
کاڼی ومه تور خو اوس له شوقـــه شین غمــــی یمه

ځان مې په مریو کې دتار غونـدې پټ کـــــړی دی
زه دکومې چټې پرتټرباندې ځـــــــــونډی یمــــــه

کوڼ که وي جرس نو خپل ویده کاروان به ویښ کړمه
مـــــات به شم په شرنګ دلیونی دلاس بـــنګړی یمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخ ستا یادونـــــــــه پې راتول بنه دي
پردیس حـــــــواس مي غزلبول بنه دي

دغنمــرنګ پــه زنـــــخدان مــي نظر
لیمه د بـــــــنګو پــه کـــــــندول بنه دي

لیژ التفات مي سوري زړه ته وکـــړه
ګرانه! پټري په دې کچکول بنـــه دي

مړه په ښکلیو کي نو څه توپـــــیر دی
مړه پریږده یې ښکلي تول بنـــــــه دي

سترګي، لیمه، وروزي، بانه، خالـــونه
قاتلان ټول د دې کهول بنـــــــــه دي

"ریحانه چاته ور یـــــــــادیږي پوري"
"د چم په دښتو کي غـــــــاتول بنه دي"
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نظر د کبرجنو ورتـــــــــــه برند شي

لیږ دي پاتې پــــــــــه هنداره دغـه دند شي

د دې ښـــــــــکلو عجیبه غوندې بازار وي

کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د ځوانۍ له زوره مستې هسې نــــه چــــــې

رانه مات دي په نازونو کې مړونـــــــد شي

دا پی مخي د پیریـــــــــــــانو په شان بویه

خدای خبر چې په اسانه مــــــې په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پــــــه حسن

چې را ډک مي د خیالونو کمربنـــــــد شي

ریحان پریږدئ د ځلورو سترګو جـــنګ ته

فکر نه کړم چې قایل به د اوربنـــــد شي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انـــقلاب وو له هيواده وو وتلي
زنده باد له مـرده بـــاده وو وتلي

په ظاليم پسي روان وو لکه غشي
اسويلي مـــــو له فرياده وو وتلي

پوليتې مي ټپېدې د هيلو ورو ورو
څراغـــــونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبـوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانه مــــې لــه ياده وو وتلي

ستا د سترګو له پېچلي فلسفــې نه
سواداره بې ســـــــواده وو وتلي

دريحان د غزلتـــوري مســافر ؤ
دخــــــالونو لــه بلاده وو وتلي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
پــــــه زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابـــه ړوي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تـــــرکوره پـوري ګل ورپسي

سپينه خولګی دي لکه ســـوله تر دوزخ له اخوا
کابل زړګی مي په سکروټو کـړي مزل ورپسي

تا راروانې غبرګي سترګي په نازونوکړلــــــې
ما ارمانونه کړل پياده دزړه په تل ورپســــــي

په هديرو کي دشهيد وطن راو ګرځمــــــــــه
دخيال څراغ وړمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظرغله به دي اخبر د زړه په غلاونيســــــي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپســـــي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو توره ګُذاره نـــــه کيږي
بې له تا ګوره ګُــــــذاره نه کيږي

غېږه دي راکــــــړه اوبه رنګه ياره
د عشـــــق له اوره ګُذاره نه کيږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کړې
د بنـــــــــګړوشوره ګُذاره نه کيږي

ما د غربت لــــــه لاسه ډېره کړې
چا وېل بې مـــوره ګُذاره نه کيږي

تږی غاټول يــــمه دتــږي دشتي
راباندي اوره ګُــــذاره نــه کيږي

مسافری مي زړه اوبــــه کړ
ريحانه نوره ګُذاره نه کــــــيږي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې کیسه کې نه یمه چې شنه دي او که تـور بنګړي
بس چې سلامت وي مړوندونه، کوي شـور بنګړي

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی یم درته رابه وړمـــــه نور بنګړي

دې کوڅه کي ورو ځه! په زامـــنو بوره موراوسي
هسي نه په لیڅوکي دي واخــــلي ګلي اور بنګړي

مـــــــابه ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب يې وو څلور بنګړي

دا خـــــــو دي ریـحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پنشنـــــــبه دي شرنـــګومه چي په ګور بنګړي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه هډوکو په خرمـــــنه پسي ګـرځم
دلـته شوې ده چـــــاودنه پسي ګـرځم

دمرګي کچکول مي غاړي تـــه لوېدلی
د بـارودو پـــــــه بســـپنه پســـي ګرځم

زه پښتون يمه، د ورور په غوښو پايم
شه په خرپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چـــي غاټول ته يې دخال زکات ورکړی
اوس پـــــه هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيداکړ
په سکروټـــــــــو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري تـــــــه دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکــــــه ونه پسي ګرځم
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما خو را په زړه دي، تـــــــــاته یادیدي نازکې؟
تودې تودې غــــــرمـــــې، هغه سړې سړې مچکې

لومړی ځل یې په کړس کړس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــــــړی ځل په جوزا کي وربدلې دي ځپکې

په زړه مي یې ګلابه!! تابه هم ســـــــتایم قربـــان
غاټول مي تخیل ته دبنکلا ایښي تلـــــــــــــــکې

چي سترګو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شــــــي
د حسن له اسمانه دي راښکته ملایـــــــــــــــکې

تخنیرم، په لاسونو مي نــکریزي کشیدکـــــــــړې
ریحانه! له غمبورو مي درټولي کړه پیچـــــــــکې

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرل

څه وخـــت ؤ هی موضوع به سندریزه وه لیلو
چـــــــــي سوله به د هـر کتاب سریزه وه لیلو

پیري د عـــــاشقۍ به دي لـــه ډاګه ډاګه ویشتم
دا کوږه دي د ســــــــــترګو لــه تعویذه وه لیلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورګډه
ادا دي په هر حال کي سولــــــــــییزه وه لیلو

زما نبض دي وکوت د خولګۍ نسخه دي راکړه
په دې باب دي ښېرنه هر اړخیزه وه لـــــــــیلو

بڼو وروزو پیچکو دي کړ زړه رانه ولجـــــــه
حمله دي ترتیب کړي ډلییزه وه لیـــــــــــــلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خـــبرو
لهجه دي خوندوره سیمییزه وه لیـــــــــــلو

ریحان دي پوکی ورکړ د باړخو شـمو ته ورو
ته موسکه وې د شنه خال دي کلیــــــزه وه لیلو

خالد ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

وړمه راوړم، راوړمــــه وړم، وړمه راوړم سکروټي
دجنـــــــــــګ له لاســه په لېموکي زنګوم سکروټي

تاوده يادونه دي شپـــــــــبه شپـــــــبه پوکــی ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروټي

چاپه دې ځمکه دبـــــارودو بزغــــــــلی کرلــــی؟
په سويو ګوتو بـــــــــــاندي لـوّ کوم رېبم سکروټي

دلوغړن دوران کيسې کړي دسپـــــــــــرغۍ په ژبه
ورسره ناست يمه ورو ورو راغبرګوم ســــــکروټي

کټ کټ خنداته مغرور يار غوصه ورګډه کــــــړله
مطلب يې داوو چي په سرو ګلو شيندم سکروټــــي

دحسن تاو ته دي تسليم يم لاس په سرګرځــــــــــوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم ســـــــکروټي

ريحانه زړه مي د دوزخ وطــــــن له اوره ډک دی
ښکاريږي اوښکي،خو له سترګــو څڅوم سکروټي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشئ دي واخيستې له ځانه سره غم پاتي شو
په هره څـــــــوكه د بڼو په څوكو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي ګورم ګلورين يادونه
د هر ازغي سر مــــــي تڼاكو ته اړم پاتي شو

ستا له يادونو سره غــلى غـلى تـک راكوي
غم دي زما د زړه په سر لــكه لـړم پاتي شو

د ځواني ګل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په څوكو د ازغو لكه شبنم پاتي شو

دى ترى تم دي غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خيال مي چاودلى ورپسې لكه غنــــم پاتي شو

ريحان چي ستــــا د بيا ليدلو تـــــــمنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري ترقدم پاتي شو

خالد ريحان اروابناد محيب الله بهرام ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار ځـــــــکه د شونډو د شکرو مـاته ست کوي
مال چي ورکوي د خداي په لار کــي برکت کوي

کاڼي ته چي لاس کــړم نو دپـــاسه دا اواز راسي
څله يې دخـــــداي له ذکــــره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپارې نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
ښکلي هميشه په امانت کي خيانــــــــــت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غـــــواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوڼي مـــــــر ته وګورم
دوی وايي درويش خو د دوستانو هم نفـــــرت کوي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر پـه وينو رنګ سي

بـــــاداره دغه جنګ دي د وطـن آخري جنګ سي

که زړونــــــه سره يو کـــړو او لاسونه سره ورکړو

دا کاڼي به لـــــعلونه ســـي، او دا بوټي به لونګ سي

تر څو به دوی پـــــــه کلي کلي ګرځي دا به وايي

چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنګ سي

زموږ ځلمي چي جنګ ته هڅوي نــــــو ور تـه وايي

چي هسي که مو کښېښودې نو توري به مـو زنګ سي

که ګورې له لستونيه به يې سور خنـــــــجر راووزي

درويشـه! چي روان درسره څوک دلته پر څـنګ سي

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له بدو څرنګه لاس واخـــــلي چې ضمير نه لري
شيطان به وتړي په څه بـــــاندې، زنځير نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غوږ نه نيسي
زړه د بدن داســـــــــي باچا دی چې وزير نه لري

خپل خيرن زړه به نو په کومــــه رڼا باندې وينځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ويـــر نه لري

زما زړګـــــــی به هم تل نه ګوري د غـــشو لاره
او ســــــــتا بانه به هم مدام داسي تاثير نــــه لري

دا دومره ژر چې ټولوي دروېشه داسي ښــکاري
چــــــې له جهانه د تګ نيت د ښار امير نه لــري

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دامنـــــم چي نه څراغ يـم ،نه سهـــــــــاريم
مګربياهـــــــم دتيارو دسترګوخـــــــــــاريم

مـــــا و تا بـــــــه هم اخرغـــــاړه غړی سو
دا په دا چي ته ښيـښه يې ،زه غـبـــــــاريم

ستـــــــــورو تاسي لاڅـــــــه نورانتظار وکړئ
زه دمځـــــــــکي دسپېرو خـــــــاورو په کاريم

خوښه ستاده چي په کوم شکل مـــــــي غواړې
زه خوچـــــــــاوته اغزی چــــــاته بهـــــــاريم

زه درويش بيرته دځـــــــــــــان په طرف باندي
را روان يم خـــــــــو تراوســــــــــه لاپه لاريم

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیڅوك نه غواړي چې ښكلي پرېشان شي
بس لـــــــه لرې ورته وګوري روان شي

دا چې هره ورځ وركـــــيږي دلته زړونه
هسې نه چې ټول په تا بـــاندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بې ورو داسې نرى كړ
چې رقيب شړې نو هم زما ارمــــان شي

په وړه خوله چې كـــــــــوې لويــه خبره
دا ستا غشى ولې لوى تر دې كــمان شي

د درویش خاورې وجود به هم سره زر شي
كه دې شونډو ته نږدې لكه پېزوان شـــــي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دویر اووېري زمـــــانه څومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـــــــــــلا ،داده زړه شوه دلته

هســــــــــــي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره ښه مړه شوه دلته

هغه وخت لاړ چي که به چیغه هم راپورته شوله
نو پــه فـــــــــضا کي به بـــدله په نغمه شوه دلته

ســــــــــتا دراتګ اندازه داسي موږ ته ولګېده
چي لـــــــــه ګرځونو پا که هره آینه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتـــــېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ویده شـــــــوه دلته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رونې اوښکي مي را اوري په لمن کي
وږم به يار لره دا ســـتوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابـــــــــــاندي وسو
که دي نشته خوارۍ نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنګ وي
وي به کاڼي د کمزوري په لـــــمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
ګلان راوړي تر موږ پوري په لمن کي

د درويش هره مصرع دګلو ځانـــــګه
خوشبويی يې د هر توري په لمن کـــي

درويش درانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجنون غونډې څه خلک،د لیلا غونډې څه خلـــــک؟
هر دور دي لیدلي ما او تا غونډې څه خلـــــــــــک

له ښاره د هیندارو سوداګر باسي پـــــــــــه زوره
خپل شکل ویرولي دي بلا غونډې څـــــــــه خلک

زیاتیږي ورځ په ورځ دلته د درد غونډې وګـــــــړي
پیدا کړې لویه خدایا د دوا غـــــــــونډې څـه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــــاندي نظر زما ده سترګو
همـــــــــیش راځي و ماته د ژړا غونډې څه خلک

(ژوندی ده په په ژوندون کې يې شک مـه لره(درويشه
لا شته په دې تـــــــــولنه کې ده سا غونـدې څه خلک
درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې دښمني يې ختم و نه ګڼي بيابه راځـــــــــــــي
د غريبانو ډيوې پام کوه هــــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونـــــــــدی په ډله راغــــــلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها بـــــــــه راځي

د لمر و جنګ ته به ملګري ما يواځي ليـــــــــــــږي
بل که راځي نو هم سايي غونډې تر شــــــــا به راځي

لينده که هر لور ته کړي سمه خــــــــــو هدف يي زه يم
غشې که هر طـــرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خــــوا خـــوږو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانـــــــغې و مــــــــــاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چــــــي وشي
کېدای نه شي مګر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هـــم را واوړي
په دې اړه څه نا څه غواړم چـــي وشي

دا چي نه غواړم راتګ ســتا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نـــــه غواړم چي وشي

په لـــــېمو خو مو ډېر څه سره بیان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشـــــــــنا وایـــي یو باران د تېرو غشو
اې درویشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسم بدل دی ښايي تللي مرغان بېرته راســــي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راســــــي

ستاولونه ولونه زلفي وباسم له خپلـــــــه خياله
يوساعت پس که ګورم دغه ماران بېــرته راسي

ببلتونه دا ځل دي نوعمردومره لنډسه چــــــي زه
په لمن اوښکي وچوم اوجانان بېرته راســــــــي

چرته که کاڼی او تــــــــــــندی بياسره وجنګېدل
منځ ته به زخم دګـواښ کړوني په شان بېرته راسي

درويشــــــــــــه داسي به ونه سي چي زمورږهديرې
سپين ږيري وګــرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي
درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځي پـــــه بدو کې تر پایــــــــه ، نـه وېرېږي
دا اُمت هم اوس له خـــــــــــدایـه نه وېرېږي

چې وي پروت پر خزانــه هغـــــــه خو مار وي
ډُوی به ولې له بډایــــــــــــــــه نه وېرېږي

!دا وطن داسې وطن نــه دی اشنــــــــــــــایه
چې اشنای به له اشنـــــــــــــــایه نه وېرېږي

زه وېرېږمــــــه که نـــــــــــــه،ته بنه خبر یې
خودښمن وته مـــــې وایــــــــــــــه،نه وېرېږي

درویـــــــش اوس هــم مار له ستوني نیوی نه شي
دومره ده چـــې ترې له ورایــــــــــه نه وېرېږي
درویش دُرانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د اوښکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او بـــاران دی، نور څه نه شته

کوو یـــــــــې، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
تاوان دی او تـــاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کـــــــــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایـــي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نـور څه نه شته

درویښه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښـــــان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نــــه شته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يمه
مــــــــا پورې مــه کينه زما به شي زه داسې يمه

مه غـــــــــنمرنــګه! داسې ړنګه غاړه مه راکوه
زما د هر مـــــابنام سودا به شي، زه داسې يمه

د ليونتوب پيښې مـــــــــې مــه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په رښتيــــــا به شي، زه داسې يمه

سترګو کې دشت، لهجه کې تنــده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شـــې زه داسې يمه

ته به وې خندګه، چې ممتاز درګورم خنګه به شې
خو چې ما ګورې په ژړا به شـــې، زه داسې يمه

ممتاز اورکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بـاوري اوســـــــه خـــپل ګـــمان سره خبرې کوه

لـــــــه ځـــــانه ځـه ،بیا راځه ،ځان سره خبرې کوه

که شـــــوې تنـــها لکه دفتر کښې په مېز ایښې غنچه

په مـــــــــخ مســـــکا ســاته ګلدان سره خبرې کوه

دې کــــــتابونه ســـــره کښېنه،دې البم ته غوږ شه

دا ســــــــتا جــــهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

ځه،لکه خوب په ځان راخور شه،لکه خوب وینه ځان

بــــــــــل شـــه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لـــــکه ســـــــــــحر په هلو ځلو کښې د خلقو پټ شه

لـــــکه ســـــــــــکښے ماښام آذان سره خبرې کوه

لکــــــــــــه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره

لکـــــــــــــــه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

مـــــــــــــمتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه

شپـــــــه ده،د ســــــــتورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحيمه!!نه کوم له ډاره خوارۍ خوارې سجـــــدې

تــــــرتا دې اورسي زما مستې خمارې سجــــدې

دلته يو کــس دی ځــــان ته وايي د جنت ټيکه دار

يو زيږ ايمـان دی ورسره او څو بيمارې سجــــدې

اې! ته هغه يې چي سينګار دې پرســتش کړی دی

اې ! ته هـــغه يې چې کوي درته هيندارې سجدې

ستا ســـاده توب خو ته بي حده مزيدار کړې کنه

دې عـــــاجزۍ خو کړې بې حده مزېدارې سجـدې

نه مـــــــې څه کار تا سره شته،نه ماملـه تا سره

پرې مـــې ړده وا سړيه څه راپسې شمارې سجـدې

اوس مـا ته څه پته ده؟ څنګه به وي حال د زړونو

خو تنــــــدي ټول تيار دي ټولې دي تيارې سجــدې

مـــــــــــتازه هغه نــښاګره مونځ ګذاره هم ده

څه بخــــت لري د دې ظالمې ګناهګارې سجــدې

(ممتاز اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا تــنهــايي احســاســــوم لا تــنهــا چـرته يمه؟
زۀ يـو ويشلـے وجـــود، زۀ لا زمـــا چرته يمه؟

لمحه لمحه تيکه تيکه خــورمه خپل ځان لګيا يم
بلا تۀ چــــرته ئې؟ راځـــه زه به بيا چرته يمه؟

نن سبــا تۀ چرته ئې ياره؟ څـــه درک څـــه پته؟
اوهـــو! راياد شوو يـاره زه نن سبـا چـرته يمه؟

د ځان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست يم
خــدايـه د نور صبر، د نورې چپټيا چـرته يمه؟

مــمتــازه ټوله دنيا ده زمـــا ځــه وي به چې وي
خــو که ريښتيا وايــم د ټــولې دنيا چـــرته يمه
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کښې به خداے دروړم درود به په لیمو کښې دروړم
زه بـــــــــــــه نورونه د رڼا په پیمانو کښې دروړم

ډیر مــــــــــــې زړه کیږي چې پینځه واړه آذانه دروړم
دا ســــــــپینې شمعې د یو پاک آهنګ جامو کښې دروړم

د روح راحــــــــــــل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم یاره
د مـــــــــــــــــینې ټکي به تمام په کلیمو کښې دروړم

د لیـــــــــــــــــوني زړه د دعا شال به درولیږمه
او باقــــــــــــي ځان به د ګلونو په وږمو کښې دروړم

د مـــــــمتاز خدایه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غـــــــــواړم دوه اوښکې د موسم په رنګینو کښې دروړم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه ښــــــه خبر نه ښه خبره له وطنه راغله
زخمـــــي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په ګنـــډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښې نغښتي وه سندره له وطنه راغله

یو د عــربو د صحرا شګو ړوند کړے ومه
بل مــــــې پاګل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما یوې هیلې پسې خپل وطن نه کوچ کړے وو
هــــــــغه په ما پسې اوتره له وطنه راغله

لکــــــــه کاغذ د چا په نوم لیکلے والوتمه
یوه ســـــــیلۍ وه زوره وره له وطنه راغله

ما مســـافر چې سترګې پټې کړې بیا اوشو کرم
ځـــــوک نظاره شوه ،تر نظره له وطنه راغله

باچــــــــا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتـــــــــا سره د تور ځادره له وطنه راغله

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تور خـــــــــادر یم احتجاج یم بده ولې مني؟
زه تبـــــــــــاه حال تباه مزاج یم بده ولې منې؟

یاره ! مفتـــــــــــي یې فتوا کړ یې بده نه منمه
یاره! منـــــــــــصوریمه حلاج یم بده ولې منې؟

باداره ! تا وییل خـــراج راوړه ،ما ځان راوړے
باداره! وا مې خله خـــــــــراج یم بده ولې منې؟

حکیم جي! ما هغه نڅا کښې دے سکون موندلے
مـــــــــــــداح د برجو مهاراج یم بده ولې منې؟

منم د رنځ غوندې خپــــــل ځان ته لګیدلے یمه
خو د خپـــــــــل رنځ خپله علاج یم بده ولې منې؟

ته بـــــــــلاول یې ما منلے یې په سر او سترګو
چـــــــــې ستا تر څنګ لکه کماج یم بده ولې منې؟

مـــمتازه!! ما ورته وییل چې ته بي شک رباب یې
اوس د رب کړه دي زه دې باج یم ،بده ولې منې؟؟

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــــغې په لالي پسې خوبونو کښې وهم
دا شـــــــپيلۍ بايد چې جګو غرونو کښې وهم

ته خو څه سيګرټ او روپۍ نه يې له ما ورکه
تا پـــــــــــسې هم ګوتې په جيبونو کښې وهم

جـــــــار دې له نامې شمه حسين پکښې راځي
ځـــــــــــــان درپسې ټولو ماتمونو کښې وهم

خداے زما ګمان کښې په پوره معنا موجود دے
زه بــــــــــــــنده لامبو په سرابونو کښې وهم

هـــــــــو! پورته کوم ګنو غرونو کښې خپل غږ
هـــــــــو! خپل مخ په دې ګنو مخونو کښې وهم

تا پســــــــــې په ښپو نه ځم څپلې نه غواړي ميخ
ځـــــــــــــم په لاسو ميخ به لاسونو کښې وهم

اے عـــــــــــلامه! وه علامه! زه يم ستا په شان
نوم مـــــــــمتاز او لاس ډيرو کارونو کښې وهم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نــــــــیم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدایه
نه یـــــــــې ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدایه

یو هم بندګان یو ،ساده ګان یو .مونږ معاف کوه .مونږ
دا یو نیـــم کس په مونږه هسې ذولجلال وي خدایه

زه بـــــــــه تر څو پورې د تندې انتها شرموم ؟
تر کـــــومه پورې به زما دغسې حال وي خدایه؟

زرګــــر دې ټول عمر زرګر وي شکایت نه کوم
خو دا کـــــــــلال به تماي عمر کلال وي خدایه؟

ته قیـــــــــــــامت راوله بې شکه زه ځواب نه لرم
خو که بنده دې یم نو زما په خوله به سوال وي خدایه

کاش هـــــــــغه څوک راشي او یا تر هغه چا ورشمه
چـــــــــــې هو بهو زما په شانې په جنجال وي خدایه

مـــــــــــــــمتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه ځینې
چــــې په بې رحمه اذیت کښې خو مې سیال وي خدایه
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیر په ځان ظالم وم.په ځان ګران ومه چې وم
زه هــــــریو کردار د خپل داستان ومه چې وم

مـــــــــا لویدلي قبر کښې دفن کړئ مسلمانو
زه مـــــــالک د داسي یو مکان ومه ،چې وم

اوس خــــــو خیر نه د چا په شان یم نه به شم
هو! یو وخت کښې زه د چا په شان ومه،چې وم

تا چې غــــــــــاړه راکړه ما ته ځو کالونه پس
بیا هـــــــــــم درته هغسې جانان ومه،چې وم

تار وم ،په ربـــاب ،په سریندې که په ستار وم
ما ضــــــــــربې خوړلې په لړزان ومه،چې وم

ځو داني لونـــګ کفن کښې هم راسره کيږدئ
ســــــــخت د لونګینو په ارمان ومه ،چې وم

ما ته خو مـــــــــــمتازه هغه اوس هم آیینه وه
اوس هم ورته هغـــــسې حیران ومه ،چې وم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه اکثر چـــــــــا پسې خراب شم .بيا اکثر ښه شم
خو خيال مې نه کيږي چې دا ځل دومره زر ښه شم

وا مـــــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد يم
غرق شــــې پيريان نه دي چې زه به په منتر ښه شم

چـــــــــې مې د زلفو سره باد کړي ليونـے شم خدايه
چې مـــــــــي بندي کړي په حلقه کښې د نظر ښه شم

کاش مــــــــــسيحا!! زه هم څو وخته وينې ،وينې شمه
کاش مســـــــيحا!! بيا يـــــــکايک لکه پرهر ښه شم

چـــــــــــې توبه اوکړم له شرابو نو ميين شم په چا
که دا مې حال وي خداے راستي که تر محشر ښه شم

مه ځــــــــــــه قسم دے د ماښام په شانې تور سوځمه
کښــــــــــــينه چي لږ لکه نيمګړے مازديګر ښه شم

ممــــــــــــــــتازه ځم عبدالغفور سره تبليغ ته ځمه
خو زه ډاريږم هــــــــــــسې نه چې سراسر ښه شم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــې بيـــــــا لالي پسي خفه شم بيا نشې اوکړمه
کاش ماضـــــــــي راشي او زه بيا هغه نخرې اوکړمه

زه چرت وهم چي ما په ځان کومې کانې او نه کړې؟
زه چرت وهم چې اوس په ځان کومې کانې اوکړمه؟

زه مـــــــــــــــړې سندرې پسې دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښې هاے هاے ،او سجدې کښې به ټپې اوکړمه

وعـــــــــــده يې دا ده .چې جنت کښې به مزې کومه
خو شــرط يې دا دے چې تمام ژوند بې مزې اوکړمه

وطن مې ړنګ .ژوند مې تباه،هيلې مې خاورې ايرې
نورې د خـــــــــداے د کړنو څومره تماشې اوکړمه؟

يو تبليغي، يو مــلا جان ، يو هغه مست پير صــاحب
ايمـــــــــــــــانه!! وايه کنه چا سره لانجې اوکړمه؟

مــــــــــــمتازه تور ځادر له غاړې تاوومه ،ځمه
د باچـــــــا خان بابا مزار کښې به څو شپې اوکړمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بــه اودۀ شمـــــه خو سترګې به په ورۀ کېږدمه
زه ښـــــه پوهیږم چې د څه خانه کښې څه کېږدمه

څه عجـــــيبه مزل راپيښ دے ،په دې نه پوهيږم
زادِ ســــــفر کښې مازغه کېږدمه که زړه کېږدمه

ته د هـــــــوا غـــوندې راځي او که هوا سره جي
په هر حــــــــال زه به يو څراغ په ديواله کېږدمه

خــــــو د زړه حال دے ،پيرايه بې شک بدله سهي
په لاس دې خولۀ کېږدم که لاس په خپله خولۀ کېږدمه

زه د شــــــــپې خپله تنده واغوندمه .پريوځم ياره
خو ســــــــتا تصوير سره رڼې يخې اوبه کېږدمه

لاليه!! مـــــــا له ښاره سر کښې ده سودا راوړې
لاليه! څنــــــــــګه يې د ستا په زنګانۀ کېږمه؟؟

ممــــــــتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چې دښـــــــمن وايي وسله کېږده ،زه يې نه کېږدمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ارتـــــــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمې
راځه جمـــــــــعه ده نن جوړه وایو درود صنمې

د دي رټلیـــــــــو فتـــوي ګرو ،پروا ولې اوکړو؟
راغـــــــــاړې وځه یادوو .رحیم .معبود صنمې

ما ته لیـــــــــدلې له نـــــزدې يې ګلا بڼې جینۍ
ما نا دیده ســترګو ته خار کړو خپل وجود صنمې

زمونږ پنډوکي کښې لونګو عسکر سم مدهوش کړو
هـــــــــــغه عاجز لټول پنډو کښې بارود صنمې

زمـــــــــــا دا خړ څادر .او ستا دا زعفراني لوپټه
زمــــــــــونږ تر مینځ د احترام دي دا حدود صنمې

ما ســـــــــــــــتا چشمانو ته بخښلي ،د کجلو لکۍ
اے!! رابـــــــخښې به اوس د بنګو یو نیم دود صنمې

په حـــــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم ګوره
ممــــــــــتاز یم در به کړم رنګونو کښې نمود صنمې

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار ته، بازار ته ، خریدار تـــه به دي اورسوي
زخمه! تصویر یې کړې اخبار ته به دې اورسوي

مینې ته وایه، چې وحشت خــو به دې جرم بولي
دعا ته وایه چې آزار تــــــه به دې اورســـــــوي

خیاله! لفظونه که ګونګي دي خــــــو کمال هم لري
تهٔ باوري اوسه اظــــــــــــهار ته به دې اورسوي

ګمان حیران پریېنوم،دشک په څلور لارې کښې زهٔ
یقیــــــــــــــــنه تا وییل انکار ته به دې اورسوي

ممتازه نور له ســـــــنګ پرستو بغاوت په کار دے
ګني د غرو به دې کــــړي غار ته به دې اورسوي

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژنی سړے
د درزېدلي زړۀ مزه څه وي خو وژني ســـــړے

کۀ د اقرار کۀ د انکار وي خو بس دومـــره ده چې
د جانان هره فېصله څۀ وي خو وژني ســـــړے

د چا ګېدے ګېدے دیدن په سړي سر چورلــــوي
د چا خالي خالي کوڅه څۀ وي خو وژني ســـړے

د یار په زړۀ په ناخبرئ کښي عمر نۀ تــــېرېږي
د سړي خپله اندازه څۀ وي خو وژنــي ســــــړے

زۀ ورته یاد یم زۀ تري هیر یمـــــه راځــي نه راځي
دا ګډه وډه عقیده څۀ وي خــــو وژنــي ســـــړے

منصوره وخت چي یي معلوم وي نو بیا هم ښۀ وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څۀ وی خو وژني ســـــړے

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمبه مې د لوګي زړګي نه هـــــــــله پورته کېږي
پرده چې د رازونو نه مې کــــــــــله پورته کېږي

د میني په میـــــدان کښـــــې الله دومره بریالی کړم
اوس سر که ښکته وړمه خــو په خپله پورته کېږي

چې یوړل تري خــزان هغه خوشــبو او ښکلا دواړه
په ډېـــــره بې وســــــۍ بوره د ګــله پورته کېږي

د میــــــنې محبــت په باب چې نه پوهیـــږي بیا نو
دا بعــــــضی بعضی خلک راته ځله پورته کېږي

هغه چې پـــکښې چا د یو مین ژوند فیصـــله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـــــــتله پورته کـــېږي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ده زړه خبره چې د خولې نه بې خيالۍ کښې اوځي
لکه چې ساه د ګناهـــــــنګاره په نرمۍ کښې اوځي

په هـــــــــر واده کښې د ډولونو وهل نۀ دي پکار
دلته اکثر د کوره مـــــــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستــــــــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبــــــــري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

پۀ محبت کښې يو مقام وۀ چې تنها به خه بســـــۀ وم
اوس داسې وخت دی چې مې ساه په تنهايۍ کښې اوځي

هغه کۀ هر څو مړکيده له درده چـــــــوپ پاتي وۀ
اوس به يي څـــنګه جنازه په خـــاموشۍ کښې اوځي

منصـــــــــوره ما ورته وراوکـــــتل زۀ څۀ خبر وم
چې پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې په کـــې وې د ســــــپرلو او د اختر کلی و
ځومره ســـپېره شو ، زمونږ ځومره بختور کلی و

چا راته وويل چـــې اوس کلـــــــی دېر نه يادوې
ما ويل کلی خـــــــــو اشنا! د چا په سر کلی و

نه خو يې زه ســينه کې ځای کړم ، نه دلبر يې راله
نه جـــــــــوړ زما کلــــی وو نه مې د دلبر کلی و

سورناچيان" لاړل چې پټيو کې يو يو تن يې وليد"
هم يې ژړل ويل يـــې دا خو د اشر کلـــــــــی و

چې جانان تلو نو چا ســـتا مينه ور په زړه نه کړله
"منصـــــــوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلی و

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که په زمــکه وي خو ستـــــوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مـــين شي نو جانان شي

په سپرلي کښـــې وطن ستا په رنګي ښکاري
په خزان کښـــې خو ښېخي زما په شان شي

دنيا ښکلې دي دنيا يـــــــــــي ښائستونه
خو يو ته يي چي سړی درته حـــــيران شي

مرګ يې څه د ارمانونـــــــو وي خدايه
د چا ټول ژوند چـــــې ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځې نو داسې لاړ شي
چې تمام عمر په فـــــــکر کښې روان شې

زه د خيــــــــــل غمه په دي خاطر ويرېږم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جــــانان نظر يې هلــه په نصـــيب شي
چې د دار په ســــــر منصوره اوېزان شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارماني کور کې اوســــــيږي ارماني کور ته راځي
ځيـــــــنې خلک بې تېوسه د زړګي کور ته راځي

دروازه يې راته لر کړه ويل يې مور درته غوسه ده
په دې نـــــــيمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وايم که کوه قاف ته چرته لاړې
دا مې واوره درســــــــره به ښاپيري کور ته راځي

خپـــل بچي به ورته داسې د پردي په شــــانتې ګوري
څوک چې مونږ غوندې ملګرو عارضي کور ته راځي

چې د مينــــــې ناکامي يې د خـــپل کلی نه بهر کړي
هغه خلــک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنګه زړه نه به مې وځـــي هغه پيــــغله چې ويل يې
زه دې مړه شم که هغه مې په مرګي کــور ته راځي

ستا"منصور"کلي کې نشته ستا"منصور"چې چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مـخکې پخوانــــي کور ته راځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســـتا په دي نــرى نرى خندا که غزل جــــــوړ شي

دا ســـتا په خيال به ښـنګه وي په تاکۀ غزل جوړ شي

ولله چي عــــــــقيدي به ورته ټولي په سجــــــــــده شي

زمـــــــــــونږه د مـــــــــــينو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چـــي غرونه ورته هم په خوځـــيدو شـــي

د دوو مـــئينو زړونو په درزاکۀ غـــــــزل جوړ شي

د زړه ســـــــــــترګي به اوښکي ورته توي کړي د مـينو

زما د محبت په انتهـــــــــــا که غـــــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرګ ته غاړي وځي

منـــصوره داسي خـال کښي په ولله که غزل جـوړ شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېره موده وشوه چې يم ، په داسې کور کې ويده
په خاموشيو کې راويښ شمه ، په شور کې ويده

په خېټه وږی يم ، خو سترګې مې مړې دي خدايه!
زما غربت کرارې پروت دی ، په تش شکور کې ويده

نه پرې باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د يويشتمې صدۍ خلک دي ، په اور کې ويده

دده په وړاندې په يوه کمره کې څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، يو سړی په يو انځور کې ويده

باقره! بيا مې دی د ذهن په حمل کې يو خيال
لکه د دوو مياشتو ماشوم چې وي په مور کې ويده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هېچا ونــــه ليدې زمـــــــــا د ژوندانه تنهاکې
په ډېرو چيـــغو مې را وختې په خوله تنهاکې

د وخت غـربت، د ژوند لټون، او انتـها د مينې
د چا لاسـونه، د چا پښـې، او د چا زړه تنهاکې

اوس به مـې تـنده ماته کړی وی پرې تږی يمه
د خدای نه ځار شـمه اوس نه کوي اوبه تنهاکې

چا تـــــــــکولو ټوله شپه زه ويده شوی ومه؟
سـحر وختي مې وليدې، د کور په وره تنهاکې

باقـره! ما په داسـې ښـار کې زندګي تيره کړه
چې نه ســـــــندرې خلك پيژني، او نه تنهاکي

بــــــاقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګرځېدمه ، په خپل سیوري پسې لمر ته راغلم
د یو سرې پســــــــې د کومې دنیا سر ته راغلم ؟

د ستا په سترګو کې مـــــې ځای د محبــت لیدلو
چې ترې لویــــدلی ومه ، بیا هغـــــه کمر ته راغلم

بلها موده پـــــس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چې خپل غربت راته رایاد شو ، خپل ځادر ته راغلم

تـــــناکــې پښې پــــکې وهـــــمه ، او ګیلې کومه
زړه مې راتنګ شو ، ناګهانه سمــــــندر ته راغلـــــم

د نامــــــــــعلـوم منـزل سفـر هم نزاکـت نه لري
خدای خـبر چرته تلم؟ روان ومه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتـــــــلو زیری چې وشــــــولو په ما باقره!
په اوړو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغـــــلم

باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حېران یم ګوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه ګوري
خلـک د لور سره رېـــــبي ګوتې، غنــــــــم نه ګوري

د ســـــــــــر د پاسه مې سودا ټولې دنیا ته ښکاري
د ســـــــر دننه مې ســـــــــــودا یو بنیادم نه ګوري

زهر به پاشـــــــي په یـــــــوه یوه کې صـــبر وکړه
څـــــــوک چې د کور په دېوالونو کې لړم نه ګوري

په ســـــــــــــیاهۍ لړلي جېب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جېب کې مې ساه ورکړله قلم نه ګوري

د خپـــــــــل منزل په لور روان دی فاصلې طی کوي
باقر د ځـــــــــــــمکې په سیـنه باندې قدم نه ګوري

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند قاتل د جس په بیه زندګـــــي خرڅـــــــوي
زما پـــــه خـــــــاوره د بل شوي اور لوګي خرڅوي

قـــسم په خــــــــدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځی
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلماني خرڅوي

د قســــــــمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووایي
د چا چــــې شور نه خوښېده ، هغه بنګړي خرڅوي

ستا تصــــویرونه هـــم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېــــوالونو بانــــدې خپله تنهــــائي خرڅــــــوي

له خـــــوفه ډک ذهنـــــونه ساتي ، معطر وربـــاندې
باقر لګیا دی ، د لفـــــــــظونو خوشــبوئي خرڅوي

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا د محـــــــــبت کړې وړې لارې خو ګرانې دي
اوښـکې مې له ستـــرګو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې وربانديې شمارمه ؟
ماته خپلې ګوتې د لاســـــــــــونو اوس حيرانې دي

ته راتـــــه انکار کوې، او سترګو نه دې اوښکې ځي
شونډې دې کافــــرې دي، او ستــرګې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجـيده اوسه
ستا د غبــــارې نه د پښـــــــتون وينې ارزانې دي

څو ځلــې مې وڅــــــښله پياله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقـــــــــره! کړې داســــې دعاګانې دي ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان پټومـــــــــه، له دنیـا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په ســـترګو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجــود، د خاورو په څادر پټوم
په تا کې ګرځـــــمه صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظـــــر د ګړنګونـــــــــو نه لوېدلـی یمه
زلـفې راښــــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

یوه پرده مـــــــې وه، د کور د دروازې مخې ته
هغه دې هـــم یوړه هوا، له تانــــه څه پرده ده

ځان به ضایع کړمه ، چې خیال د مزاجونو ساتم
خلك خـــفه نه شـــي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالـبوت ګرځـــم راګرځـــم درپسې باقـره!
ما سـره نشــــــته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما کـــفن نه يې ، د خپل وطن جهنـډه جوړه کړه
زمـا قـاتل مــــــاته له ځـان نه فرښـته جوړه کړه

د مقـدسې مينــــــــې حد دی ، خــدای به تا راکوي
ستـا د څـــــادر نه مې لمانځه ته مصـله جـوړه کړه

هـر څه قـــيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
مـا چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انغری پرې تود کړي
هغه ظالــــــــم ترينه خبر شوم ، پنـــجره جوړه کړه

ستـــــا په جائيــداد ورونه ، نښتي د يـــو بله سره
ســــــتا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جـــوړه کړه

چې د کـوټــــــــــه نه بهر وځـم ، اجازه تـــرې اخلم
د تنهائی ســــــــره مې دا رنګه رشــــته جوړه کړه

دوه رنګـــي خلک به اوس ويني پکـې خپله څهره باقره!
مــــا د خپـــل غزل نه ائينه جـــــوړه کـــــــړه

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دعـــــاګانـــو پســـې تللی و، ازار یــــې راووړ
لېچې یې اوســــــوې په لاسونو کې انګار یې راووړ

د چـــــا لپاره یې دسمـــال په بېوســـــۍ جوړوه
چې د ډوډۍ ټوکړې یې خرڅې کړې، او تار یې راووړ

بــې له دښــــمنه هم ژوند ګران دی، تجربه یې وکړه
یوه ســړي د کور دېـــــوال سوری کړ، مار یې راووړ

مـا ورته ویل ستاسو په وخت کې شکر امن شته دی
زمـا وړوکي بچــــــــي منډه کړه، اخبار یې راووړ

نـه د چـــا زړه، نه د چا سترګې څوک په بیعه اخلي
باقر خــــو راغی مګر نـرخ د کـوم، بازار یې راووړ؟
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل احساس بـاندې مې خوري لکه لړم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غـــــم خبرې

په کاغـــذونو رســــــمومه درته خپلې شــــونډې
زمـــا پر ځای کـــوي ، زما د لاس قلـــــم خبرې

پريــږده چې واچوي لاســـونه د هوا ګـــريـــوان ته
د څـــراغونو په حضور کوه ، تورتم خـــــــبرې

د وصـــال شپه ده ، دې کې درد د هـــجر مه يادوه
څوک په جنـــت کې نه کوي د جهـــــــنم خبرې

ماته غــــوړونو کې اخر خاموشـــی ځالې وکړې
وشــــوه مودا چې اورم نه د بنيـــــــادم خبرې

زه باشـــينده د سحرابي ځمکې يم څه وکړمه؟
باقره! زه خـــو به کوم د ســــــترګو نم خبرې
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک به راټولې کړي ، د دغه تعبيرونو شيــشې
زما په سترګو کې شوې ماتې د خوبونو شيشې

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظـــــونو قــــدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شـــــــــيشې

که په دې ښار کې چـــا په يو بل اعتماد کولـی
ايښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شيــشې

اخــــر دي ولېـــــدل زمـــــا د اوازونو کاڼې
اخر مې ماتې کړې کنه ســتا د غوږونو شيشې؟

ګردونه هم ترينه ويــــــريږي، نه کيني ورباندې
دومره بدرنګې شوې د خلــکو د مخونو شيشې

د خپل منزل مخ چرته وګورم هيڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دي باقـــــــــره! د خاپونو شيشې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویریږم ګني پوه یــــــــــم په هر څه، پروردګاره
حالاتو راته لاس ایـــښی په خـــــوله، پروردګاره

له مانه یې ته ولــــــې پـــــټ ساتلی یې تراوسه؟
رانیــــــسمه اسمـــــــان له ګریوانـــــه، پروردګاره

چـــــترۍ مې په ســـــــــــر ونیوه، د مینې انتها وه
یو څـــــــوک مې په زړه ډیر را وریده، پروردګاره

په دوه اربه خلــــــــکو کې د سوچ خبره نه ده!؟
یواځـــــې وژل کیږي پښـــــتانه، پروردګـــــاره

منم چې سترګې نه لرم، په سترګو باندې ړوند یم
خو سترګې رســـــــــــمولی شمه زه، پروردګاره

لاســونه ورته لپــــــه کړل باقر په دعاګـــــــــانو
جنـــــګ بس کړئ چا لیکل په دېواله ، پروردګاره
باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند د تېـــــــريدو ضرورتـــونه ، څومره ډېر دي
لاســـــــونه زما دوه دي ، او كارونه څـومره ډېر دي

په ډېرو دليـــــلونو وركولـو ، شومــــــــــه ستړى
د خلكو په ذهـــــنونو كې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصـــــيرت دي؟ كه د خپل وطن په حال؟
په دې ښار كې د زړونو تكلــــيفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســــــــــتا يوه نخـــــښه د يو بل سره نشته
زما او ستا په كور كې صـــــندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لكه د وخت سكانى ورور يم
په ځان پـــــــسې مې كړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خـاموشــــــــــى جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومـره كمې دي ، غوږونه څومــــــره ډېر دي

باقـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک ورک شوي ، تصـــويرونه خلکو ولګول
په رڼا ورځـــــې څراغـــونه ، خلکو ولګول

په ما او تا به څنــــګه نه لګي ، فتوې د کفر؟
په فرښـــــــــتو هم الزامونه ، خلکو ولګول

د قبـلولو نه خـــــبر نه يم ، خو دومره وايم
چې د ســجدو په نوم ســرونه ، خلکو ولګول

مرغان خـــــــفه دي ، تر ځنګله آبادي رانشي
په هديرو کــــــــې ديـــوالونه خلکو ولګول

د چا وږومـبي ديدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د يو بل ســـره لاســـــونه ، خلکو ولګول

د چا په خيال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمـــــونه ، خلکو ولګول

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس دی دنیا مې ډېـــرې وکړې تمـــــــاشې د سترګو
بربنډ نـــــظر ته مـــې وررواغوستـــې جامې د سترګو

د شوګیــــــرو وېنه یې خـــوري ، خوبه راځې او کنه؟
خلاصــــــې مې پـــریښي ستا لپاره دروازې د سترګو

وره په وره اووســـــــې راســـره بیا دې هم نه وینمه
ای د کــــتې ســـر ته رانه ورکې دي چشمې د سترګو

د هر ســړي په اوږه لاس کیـــږدم ، چې ته یې جوړې
ژبۍ مــــې ولوېده مـــــــنې په تا پســـــې د سترګو

په دې ویــــــریږم د بنو ځنـــــګل پرې اور وانخـــلي
د اوبنکـــــو تیلو باندې بلـــــې کړم ډیوې د سترګو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ایښی دی ، چې وچ یې کړمه
صـــبر مې نه کـــیږي باقـــره تر هغـــې د سترګو

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه راغلو بیابه ځانتـــــه نوی ویر جــــــوړوم
داسمان ستورو ته لګیایم ســـــــــتا تصویرجوړوم

دهرچا خپله فیصله دځان منزل به ټـــــــــــاکي
زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسیر جـــــوړوم

خوب مي لیدلی په لمن کي ملغلري وړمـــــــــــــه
ځان ته لګیا یمه په خپله یي تعبیر جـــــــــــوړوم

په شنه اسمان کي رانه ستوري راته ګونګ پاته دي
ورته خپـــــــــــل حال بیانوم ځان مقریر جو ړ وم

په دې نیمګړي دونـــــــیاګۍ کي ژوندون داسي کوم
چاته مرید ځان جوړوم چـــــــــاته یې پیر جوړوم

دبنو درګي له رنجو سره بهرام تـــــــــه ورکـــــړه
د زړه په دړه دخوړې میني تحریر جــــــــــوړوم

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختـــــــره چې راځې لاچي لونګ درســــــــره راوړه
د يار غاړي ته هار دبنګړو شرنګ درســــــره راوړه

ډيرلري مســــــــافر يم نــــه يې ويـــــــنم نه ميويني
راځې خو د څلورو ســترګو جـــــــنګ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو موږ دا ډيـــره مــــوده مــــــخکي
هجران درټولوه د وصـــال بنګ درســــــــــــره راوړه

داتيرغم خوبه هيرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړې مست اهنګ درســــــره راوړه

بــــــــــــــهرام دا ستا په تمه تمه سپين لاسونه ګرځم
راځه لاس دي په ســــــرونکريزو رنګ درسره راوړه

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینــــــــــــي په دنیا کې سمندره پورې لاړم
دیدن پسې دي ګـــــرانه سمه او غره پورې لاړم

یو سوال مې د جانان د وصال چیري قبول نه شو
د هر زیارت د هر مـــــلنګ تر دره پوري لاړم

پښتون چېرته غلام نه شـــو او نه یې کړه قبوله
له پوري اباسینه تر خـــــــــــیبره پوري لاړم

یو شور مې دبنګړیو تــــــــر غوړشوی دلېلاوو
زیړی مازدیګری وو تر ګودره پـــــوري لاړم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د ښکلي [سروضې]تر هسک قمره پوري لاړم
اروانباد محیب الله (بهرام)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په ګل باندي شبنم په زړه مي وورېـــــږي
خوږه جانانه دا ستا غم په زړه مي وورېـــــږي

ستا د دروغو په وعدو مـــــــــــي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ســــــــتم په زړه مـــي وورېږي

هغه وروستۍ شپه دي لا اوس هــــم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل ځــــــم په زړه مي وورېـږي

د يار په چـــــــــــــــــم کې د خندا شيبه ما ونه ليده
اوښکي وروړم اوښکي راوړم په زړه مي وورېږي

بهرام له ځان سره وړې وړې سلګۍ وکـــــــړمـــــه
د اوښکو کډي بـــــــاروم په زړه مـــــي وورېږي

اروښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماپه تاپســـــــــي ژړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي کـــتل تمامه شپه

مين زړه مي په سلګو ووګرانه ياره
چي يادونه دي راتلل تمامـــــه شپه

ستادمړوسترګوتصويرمي پنـــځولو
چي لګياوم په غزل تمامه شـــــپه

بس زماپه ګوتونه راتلې جانانــــه
نورولاړوې مکمل تمامه شپـــــه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمېرلي
وولګيادي په اوربل تمامه شپــــه

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کلـــــــــه
ستا غمونه پرى را اوري کله کلـــــــــه

ورته ناست په انتظار يم ورته ګـــــــــورم
پاس په بام باندي راګوري کله کلـــــــــه

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شـــــــــمارم
ستا غمونه لک ستوري کله کلـــــــــــه

زورور وحشيان را درومي دې کوڅو تـــه
را نه يوسي څو کمزوري کله کـــــــــــله

له ژړا مي زړه را ډک شي سوچ مي يوسي
د شهيد وطن پـــــــــــــه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دى پـــــسي ګـرځم
په کوڅو کي دوري دوري کـــــــــله کله

بهرام تل په دروازه کـــــــــي بدوا وکړي
دلته راشي له کوم لوري کـــــــــله کله

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غـواړي
زه به نه یم تور لحد ته به مـــــــــي ژاړي

په زړګي دي وویشتم پورته دي نــــکړم
اې،بې رحمه یاره لاړې پـــــــــسي لاړي

د غم کاڼي مي په ســـــــــر باندي وریږي
د زړګي خوني مې تـولې شوې ویجاړي

زه چې مړ شـــــمه اشنا یاد کې یې ساته
یم شهید خون بــه مې وي د ستا له غاړي

زه دي هــــــــیر کړم تا به هلته هیرومه
چې بهرام غریب په سپین کفن کې نغاړي

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې ويل بيا به يې نه وينم ما بيـــــــــا وليدو
د رقيب غيږه کې جانان مې پــــــــــه خندا وليدو

کومه جفا باندې مې نه پريـــــــــږدې ښيراوې کوې
ملنګ مې بيا پورې زيارت کې په بدوا وليـــــــــدو

کله خندا کله ژړا کله سلګۍ کـــــــــومـــــــــــــه
دا چې حالات په دې نيــــــــــمګړې دنيا ما وليدو

د پاکې مــــــــــــينې شهادت دې مبارک وې ورتـــه
منصور مــــې پاس د دار په تخت کې په خندا وليدو

ما ويل جــــنت له خدايه غواړې د جانان به سوال ؤ
بهــــــــــرام مې خوب کې په مکه کې په دوعا وليدو

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مودو وروسته مې څوك داسې حافظه کې اوسي
لکه تصوير د جـــــيب په مـــــاته آئينه کې اوسي

د پيکه ژونـد, په ترخو شـــــونډو چې کړم ژبه تېره
څوک لکـه شات د ګل داوښـــکو په شيره کې اوسي

ســـترګې په پـام رپوه , پام کوه چې مات يې نکړې
د درد تصـــوير دې لا د اوښکو په ښيښه کې اوسي

يوه خور هر ســـهر خـپل ورور پسي يسين ختموي
يوه مــــــــور تېوله ورځ په پورې هدېره کـې اوسي

هغه د ښـــــــار د دنګو,دنګو مـحــــــلونو ياران
اوس د کوچي د زړه په دښـته کې خېمه کې اوسي

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نيم غمـــونه دې ستانه شي، زړه مې ښه شي
چې وعده دې را په زړه شي،زړه مې ښه شي

چې دردونه دې، په څړيـکو شي، را ويښ شم
چې له درده ټول ويده شـي، زړه مې ښه شي

په دې هيله هم له ځان ســــــــره مُسکی شم
چې حالات به يو څه ښه شي،زړه مې ښه شي

چې هـغه وايي چې ځـــــــمه،زړه مې پريوځي
چې هغه بيا زړه نا زړه شــــي،زړه مې ښه شي

چې عــادي راته را ګورې، زړه مـــــې مات شي
چـــې کاته دې لږ خواږه شي، زړه مې ښه شي

د چـا هـــــجر په زړه دومره يــــــم خوړلـی
چې پردي هم په کالـــه شي،زړه مې ښه شي

يو کـوچـــي پســــــې مې زړه ورک وي تر هغې
رانښـــــکاره چې له راغه شي، زړه مې ښه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولیړي چې له ځمکې نه کراره ښائیســــــــتونه
له کلیو نه،له غرونو نه،له ښاره ښائیســــــتونه

خواره به څانګې وانګې شي په ډېرو خزان زړونو
که پاتې شي تر تا پورې بهاره ښائیـــــــــستونه
خپل حُسن ورته غم دی لکه ستا د ګلو څـــــانــګې
په ملا مات دي د غم له درانه باره ښائیـــــستونه
ســــاتلي دلته ډېرو له حـــــــــالاتو دي حجاب کې
ساتــلي دلتـــــه ډېرو دي له ډاره ښائیســــــتونه
په مینـه تېـــــــروو یې په زړه څړیکه،څړیـکه درد
په زړه کې ساتو ستـــا په څېر پرهاره ښائیستونه
سپزلي یې نازک مخـــــــــونه ټکـــــنده غرمو ؤ
سپیـــــــرو ګردو وهلـــــي ؤ غباره ښائیســتونه
را پرېـــــــــوتل په زړه اره،اره اندام،اندام شول
دا ستا قد او قامت په څـــــېر چناره ښائیســـتونه

هر وختې پسې زړه خورمه،هر وخت پسې ځوریږم
یادیږي مې کوچـــــــــــیه ســپینه یاره ښائیستونه
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې خوارږه یې را کاته رانه اوس هېر دی
هغه څۀ نومــیده، څۀ رانه اوس هېر دی

هــــــغه زه چې جل وهلی پسې ورک وم
هغه ژوند لــــــکه اوبۀ رانه اوس هېر دی
ما ډېـــره ســــــــرته کېښوده ویده شوم
خوب د مــور په زنګانۀ رانه اوس هېر دی
ستـــــا نامــه وربانډې لیک ده، دا یې نښه
رانه ورک شو چېرته زړۀ رانه اوس هېر دی

ستـا رمه،رمـــــه یادو سره کوچــــــــیه
ښـار کې ورک یمــه،راغۀ رانه اوس هېر دی
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس په غمونو او دردونو کـــې پاخه دي زړونه
دومره غمو سره چې نه چوي کنه،ښه دي زړونه

هغسې ناز دې اوس پر مونږه باندې ښکلي نکړي
هغسې اوس د محـــبت کيسه کې نه دي زړونه

څــوک به يې قدر خامـــــــخا لکه زرګر پيژني
اوبــو راوړي په غمــــــيو کې له غره دي زړونه

مونږه په نوې يــارانه، په زړه کې تيــــګه ايښې
چې مــو زړې يارۍ خــــــوړلي بيلتانه دي زړونه

کوچی چې لاس په سينه ږدي د درد خبرې سره
بيا يې بيل شــوي خامخا د زړه له زړه دي زړونه

چې په وړه خبر د چا سترګو کې اوښکې راشي
کوچيه پوی شــه چې ددې خلکو اوبه دي زړونه
سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلونه دې ړنګ شول،اوس يې ځان سره ساتمه خاورې

ستا په نوم ګل کرم،ترې لاندې خورومه خاورې

بلا موده کيږي،ستا نوم په ګوته ليکمه پرې

بلا موده کيږي، بيا بيرته ورانومه خاورې

زه چې د چا له شهادت خبر شم، شکر باسم

زه هغه نه يمه، په سر چې بادومه خاورې

ته جوړوه په ارمانونو- مې کوچني قبرونه

لکه ماشوم زه به لمنه کې راوړمه خاوري

بيا به کوچنيان نه شو، چې ته راته کلا جوړوې ؟

!زه کاغذي موټر کې، بيا درچلومه خاورې؟

خاورې به ګل شي د راتلونکي ژوند مې،ځواني هيلې

!چې د سرک کندو کې ټوله ورځ شيندمه خاورې

ته به ترڅو پورې مزلونه په غبار کې کوې ؟

زه به تر څو، ستا له سپين مخ نه، پاکومه خاورې؟

هومره دې مينه د يارانو زړه ته لارې کوي

څومره چې ستا په نوم کوچيه اړومه خاورې!!!

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډنډ؛ سترګو ته مې بيا شوې څنګه ځير بلا دې واخلم
چې ګورې پکـــې بيا د چـــــا تصوير بلا دې واخلم

زمــا ياران به خامـــــخا لري دا دوه صـــــــــــفته
پـه ســـترګو کې خنـدا، زړګي کې وير بلا دې واخلم

ته وايه کنه ســــل ځلې چې هيڅ خبـــــــره نشته
پر مـخ دې شــــــته د غـــم بلا تاثير بلا دې واخلم

پام ونـکړې ګيــــــــــله د ستړي ژوند له ستړي عُمر
اشـنا دا فيـــصلې دي د تقـــدير بـــــلا دې واخـلم

ته مــه رپوه صبـــر شه چې ســــترګو کې دې لولم
کږې، وږې ســرې کربنـــې د شـــوګير بلا دې واخلم

په ژوند کې و هـــــــــماغه دور خـوږ د کوچنيوالي
چې ته به شــــــوې پـاچا زه دې وزير بلا دې واخـلم

شي خوښ به دې کنه، بس يو ساده شان مسلمان دی
کوچی نه مريدان لري نه پــــــــــير بلا دې واخلم
سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شپه به شوه، یواځـــــې به پر لاره چیرته نه تلم
چې ورځ به شوه،د خپل سیوري له ډاره چیرته نه تلم

چې شپه به شوه، د زړه د پرهرو څړیکو به ویښ کړم
چې ورځ به شوه، د چـــــــا له انتظــاره چیرته نه تلم
د ورځې به مې لمر ته خـــــورول د زړه زخمـــــونه
د شپې به د رڼو ستورو له شمـــــاره چیرته نه تـــــلم
سهار به مې اوږې تر جنازو لاندې کــــړې شــــوې
ماښام به د چورلکو له بـــــمباره چـــیرته نـــــــه تلم
نور غلی د نړۍ له شوره لــرې چـــیرتــــه ورک وی
څه وخت و ، د مستۍ او شور له ښـــاره چیرته نه تلم
اوس اخلم هر قدم د زړه په زور لـــکــــــه رنـــځـــور
ماشوم چې وم، په منډه وم، کراره چــیـرته نه تـــلم
دمه د خپل قامت سیوري ته سرو غرمـو کې نه شـوم
یو وخت به دې شین سیوري نه، چیناره چیرته نه تلم

!! خوارہ،خوارہ همزولي رب راکړي وه، څه وخت و
یواځې به کوچیه سپینه یاره چیرته نـــــــــــه تلم

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر چا، چې به مې ســـــترګو ته کاتۀ په بېلتانــــــه کې
پر ما به يې زړګی سـم ســـــوځيدۀ په بېلتانـــــــه کې

د چا له هغه سخت زړه نه، خـــبر يې او که نه يـــــې؟
اخر شو هم ، هغــــه کانی اوبۀ په بېلـــــتانــــه کې

ستا بد به مې حـساب هم د ژوند ښکــــــلې خاطره کړه
کتار چې به مې مـــخ ته کړل ستـــــا ښۀ په بېلتانه کې

پر نوک به يې د زړه دروازه، غلــــــــې را ټک،ټک کړه
يادونه به دې نـــــــــيمه شپــــــه راتلۀ په بېلتانه کې

ويل مې؛ دا به چــېرته د غـــــم دومره بار اوچت کـړي
باور مې دومــــــــره نه ؤ په خيـــــل زړۀ په بېلتانه کــې

پام! مه وچوه سترګې، د خوږ درد پکې يو کـــــيف دی
په اوښکو لامده ښـــــه ښکاري لېمۀ په بېلتـــــــانه کې

اشنايه! زه د دومره سخـــــــتو نه يمه چې ځومــــــــره
کوچيه ځوانيمرګه لکــــــــه تۀ په بېلـــــــــــتانه کې

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راته ښـاغلي،راته ګـــــــــران،راته درانۀ دي یاران
لکه شـــــــــکره،ل-که شات راته خواږۀ دي یاران

ښکاره یو بل ته په خـــــــندا ورغاړه ووځي خو نور
لکه زمـــا په څېر غـــــــمونو کې پاخۀ دي یاران

زه خو غـــــــربت سره یـــارۍ باندې منلی وم دوی
چــې یارانې ته مې اوس ولې زړۀ نا زړۀ دي یاران؟

په خوشـــالۍ کې یې څوک قـــدر بانـدې نه پوهیږي
خو اشنــــــا ومـنه چې بده ورځ کې ښــۀ دي یاران

پخپـله ګرم نه دي،حالاتو دي شیــــــــــــندلي سره
مانیــــــجن کړي لـه یو بـــــــله، بیلتانۀ دي یاران

څوک چې ضمیر لري؛ حالات یې د زړۀ وینې زبیښي
څوک چې احساس لري؛ ټول سر په زنګانۀ دی یاران

سپینه کوچیه ! دا خو شــــــته ،منځ کې خبرې راځي
سپینه کوچیه! لکه غــــــــــــړي، د کالۀ دي یاران

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــــا په خندا کې څو اخستيو تصويرونـــو پرون
بيا ژړولی يمـــــــــــه خدايګو ستا يادونو پرون

د مخه ښې ځــــــای ته دې راشمه، رامنده کړې ته
راته را غاړه ويســـــــــتې بيا سترو خيالونو پرون

ستا انتظـــــــــار څوک ارمانجنه شوه د بل ناوکۍ
چا ورته کيښـــــــــــودې نکريزي په لاسونو پرون

څـــــــــنګه يې نن له ياده وباسم او هېر يې کړمه
ســــــــتا د تنکـــــــيو ځوانيمرګو ارمانونو پرون

بـــيا بدرګه نه کـــــــــــړمه چا تر نيمې لارې پورې
شـــومه را ســـــــــتون پر ځنګېدلو قدمونو پرون

نه مې ته ښنګ کې وې او نه راسره سيوری ؤ خپل
وخوړم، وخـــــــــوړم يواځې ماښامـــــــونو پرون

چا زمزمه کړل،زه يـــــــــــې هم په ژړا واخيستمه
سپينه کوچيه ســــــــتا د غم او درد؛ شعرونو پرون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســــــــــتا غم سره،پوره لا نه دی،کال د يارانې

ويلی چـــــاته نه شـــــم،څـکه حـــــــال د يارانې

زه دومـره د خــپل درد کيسه، له چا پټه ساتم چې

زه نه وچـوم ستـــــــرګې، په دستــــــمال د يارانې

په تامې پيـــــــــرزو نه شـي، خپل قاتل سره ياري

الله خـــــــو دې زر راولـــــــــه ، زوال د يـارانـــې

چې ښه ډيـــر چا وژلي يو، هغوی ښه لمانځل کيږي

هم دلته، او هـــــم هلتـــــــــه ، په مډال د يارانې

موږ پريږده چې له ګل،ګل پـــرهرونو نه، خوند اخلو

يو ورځ به رب ته وړانـــــــدې کړو، مثال د يارانې

ای! ياد مو شـي که نه يارانو، فکــر ته مو پام دی؟!

ای! ځومـــــــــــره خوندور به و، جنجال د يارانې

کوچــيه ځوانيـــــــمرګه! کله ورک شي، پسې ورک

بلا مــــــــــــوده دې نه راځــي، احوال د يارانې

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مرګ او ژوند تر میـــــنځه وه را ګېره هغه ورځ
آخ شکر چـــــې په خیر سره شوه تېره هـغه ورځ

د مرګ له ســـرو منګولو یې خلاص کړی و ګریوان
!یه وختـه! ســـتا به یاده وي، کـه هېره هغه ورځ...؟

په تریو تندي مې ستـــا د یاد سلام واخیــــستو ځکه
د غم لښکر مې زړه نه و چا پـــــــېره هغـــه ورځ

آخ ! کـــــله به مې راشـــــي په مالت هغــــــه شـــېبې
چې زړه کې د چــــــا نه وي، له چا وېره هغه ورځ

د رب د میلمستـــــــــیا د خوږو هم عجیبه کیف وي
خوړلې چې روژه وي چـــــــــــا په هېره هغه ورځ

پوره شه پکـــــــې ســـــــتا او د یارانو ار مانـــــونه
کوچیـــــــــــه! یادوې چې هر وخت دېره هغه ورځ
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ځان سره به کړې، د ګوتـــــــو شمار لکه یو څوک
وهي به دې یو ورځ ،د چــــــــــــا ازار لکه یو څوک

د ژوند په ښایـــــــــــــستو-نو او رنګونو زړه ورنکړې
له ژونده به دې زړه تــــــــــور شي، کرار لکه یو څوک

یو څوک راته مُـسکی شي،پښـــــه نیولی شي او راکړي
پرمخ مې د پســــــــــــتې څپـــــېړې وار، لکه یو څوک

ملګرو ! افرین شـــــــــــــــــه،- چې لا نه لیونی کیږي !!
په زړه وړي د بلا غـــــــــمونو بار ، لکه یوڅـــــــــوک

ترڅنګ ، که دې تـــــــــیریږي بې سلامه،پام یې نه وي
کوچی دی ، د ژوند ســـتونزو کې ایسار، لکه یو څوک

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا د کومې ګناه تور په مســــــــــلمان دی؟

چې وحشت اخیــستی زور په مســلمان دی

بیا یې چېرته د ژوند بار په سر اخیــستی؟

چې تنګ شوی کلی،کور په مســــلمان دی

د نړۍ زړه یې په وینـــــــــــو- نه یخیږي

دا د چا د وینــــو پور په مســــــلمان دی؟

د وحــــــــشت د نوي باب خونړی راج بیا

له برما پس د ایغـــــور په مســــلمان دی

په خپل ځان یې هم څوک نه پرېږدي ژړا ته

له هر خوا چـغې او شور په مســــلمان دی

خامخ ا یې د درد څړیکې زړه ته رســــــي

دردېــــــدلی چې کوم ورور په مسلمان دی

هغه شـــــــان بیا پورته نه شو له مودو نه

د خپل بخت څـــلی نسـکور په مسلمان دی

که غـریب دی، که خفه دی،که ټوک،ټوک خو

د کوچـي زړګی ټکور په مســــــــلمان دی

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته لرې تللــــــى يې ، موده وشــوه چې نه راځې
زه درپـــــــسې درشـــــــمه که نه ، ووايه تـه راځې

ستا خو په سينه کې کانى زړه ؤ، چېرته لاړ وې چې
بېرته اوښــــکې سترګې او په زړه اوبه، اوبه راځې
څنګه د چا ياده ، خير خو دى، وخت دې بدل نه دى؟
مخکې به ماښــــام راتللې ، اوس په لمر خاته راځې
ولې زَړَه مينه راســــــره هغســــــې نه پـــــــالې؟
ولې مې اوس خيال ته د چا خياله زړه نا زړه راځې
بيا به مـــــې په هيلـــــــو را پـرېـــوتې دېوالونه وي
!بيا به مې د زړه دکنډر ، وران کلي تـه څـــه راځې؟
وه زمـا د شـــــعر ښــــــــاپېرۍ دا دې ونه ويل!
ته له کوم مـالت،له کوم ټبر، له کـــوم کاله راځې؟؟؟
څومـره مـــې چې ته له پامه غورځوې او بد دې شم
هومره مې بــــــس ته مغرور اشنا له پامه ښه راځې

شين له خندا سپين کوچيه لاړ شي، خو ماښام بېرته
بيا څــــــولى،څولى ستړى، ستومانه له راغه راځې
سپين کوچى

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روژې غونډې په خــــــــوور مخ کــې تاثیر لري جانان
شعور لـــــــــــري، احســاس لري، ضمیر لري جانان
دا خاندي چې، دا وخت ته خپل ځــان کــم نــــه را ولي
کـنه والله چې زړهٔ کـــــــــــې بلا ویر لــري جــــانا
په حُسن کې پاچا دی،خو ځان ټیټ بولـــي تـــــــر ټـولو
خویونو کـــــــــــې دا یــو خوی د فقـیر لري جـــانان
قسمت مـــــــــې له ازل نه ویښــې شـــپې راتــه راوړي
ســـوغات چې راته سترګو کــــــې شــوګــیر لري جان
سپوږمـۍ سره خپل راز د ویښو شپو ساتي خو بیا هـــــم
د لمـــــــــــر پـــه ځېر له ستورو بیل مسیر لري جانان
په شونډو یې خـــــــــــوره ، وره مُســکا سپینه کوچیه
خو سترګو کـــــــې د زړهٔ د درد،تـــصویر لري جانـان

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلته اوس نه ودریږي، چـــــا سره په لاره خـــــــــــلک
دلته ویریږي اوس د خپــــــــل ســـــیوري له ډاره خلک

د چا نادودو ته، تر څـو به دا دلیـــل، تراشـــو چــــــې
خیر دی ناپوهه دي، او پـــــوی به شي کراره خــــــلک ؟

دلته غـــــــــونډارو بانـــــدې ســـیوری د ژونـــدیو ولي
خو بیــــا ویـریـــــږي د قبــرونو لــــــه ازاره خلک

دلته د ورځې، لــکه شـــــــــــــپه، خلک خـوبونه کوي
او د شپې ویښ، لـــــــکه د ورځـــــــــې، تر سهاره خلک

دلته بـــــــه خپل،ځوانـــــیمرګــــي ارمان ته، خپله ژاړې
دلته کیسه کې د چــــا نه دي،سپــینه یـــــــــاره خلک

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک یې چې دسمال له کلي وباسي

ځـــان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خـــــلک دي دا مال له کلي وباسي

اې غــربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلــــــــــجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شــــړي له خپل دره

ما دي کليوال له کـــــــــلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په مــــــا واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وبـــاسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محبت ته مـــــــــې اشنا لـــه وسه کيژي
غاړه راکړه که دې تـــــــــا له وسه کيژي

د مرغانو د ستـــايلو وســـي نـــــــــه يم
خو نيولو ته مي بيــــا له وســـــــه کيژي

چي ټکر خورې د پښتـــــون له تندې ســره
دغه څه رنګ د دنيا له وســـــــه کـــــيژي

په غربت کي چي پيزوان غـــــواړې د زړو
راته ووايه زما له وسه کــــــــــــــــيژی

ته چي هر ځای يی خوښې دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيــــــــــــژي

چې دستا غوندې کور پريژی مســــــافر شي
اې! [ضيواله] دا د چــــــــــا له وسه کيژي
ثنا الله (ضيوال)
دمام 2016/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خپګان او نوی کال درپسي مرمه
ته مـي وګوره لړ حال درپـسي مرمه

یاره نه کــــیږي بې تا زندګي نه شــي
یاره داسي مي ده خیال درپسي مرمــه

زه غیرت یمه نیولی زنګ چي نه وام
ته هم نه کوي مِسکال درپسي مرمـــه

یا به مړ یمه د ستاسو په درشل کـــــي
یا به یم په هسپتال درپســي مـــــرمه

زما مړی به بیا دروړي سرحوضي ته
بیا مي وکړه استقبال درپــــــسي مرمه

کلیوال دي چي زما په نامـــــه بولــي
ټول خبر دي چي ضیوال درپسي مرمه
ثنا ضیوال، دمام 2017/3/21

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه یم خو شـــــعرونه به مې لولې

دا لیـــــــــــــکلې دیوانونه به مې لولې

زما یارانو به غمجن داستان پرې ګل وې

د خړ قبر بیراغونه بـــــــــــه مې لولې

که دې پیر شومه نو بیابه هم شــــکې یی

درته جوړ تړول تعویذ ونه به مې لــــولې

ما به تاته وې لیکلــــــــــې په کاغذ کې

په زرهاؤ ارمانونه به مــــــــــې لولې

ستا بڼو به پرې لیکلی ضیوال جــــان وې

د سینې پـــــــــه سر داغونه به مې لولې

(ضیوال)

دمام 2016/3/23

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلونو غاړه ږدم مســـــــافري تـــه

اوښکې مه تویوه ځم مسافـــــــري ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ تــه؟

غریبـــــــي ده کور پریږدم مسافري تـه

جمع کړي مې په کور کې نه راتـــللې

ډنډې ډنډې اوښکې وړم مســــافري تـه

سم قیامت ؤ آه صحنې په ما جـــــانانه

زه چې کله درنه تلم مســـــــــــافري ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبـــــې ده

ګرانه کله به شم تم مســـــــــــافري ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبــــــر وي

اې !ملګرو چې راځم مســـــــافري ته

دمام 2016/5/22

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجل په سترګو پــوړې ګنډ په سینـــــه
بیا مې چې ګرانې کړي درلنډ په سینـــه

خدایه ته پښ کړي د جنګونو تــُبـــــري
چې بیا پښتون نه کــړي برغونډ په سینه

ستا د سینې د بـــــــاغ میوه نه خورمــــــه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په ســــینه

له پکتیکا به دې جـــانانــــــــــه بــیایم
سـیل به کاوو د مـــــــــــلاګنډ پــــه سینه

د ضـــــیوال دې سپیره عادت ته ګورئ
هر څه ترې پــــاتي وي' وې رنډ په سینه
دمام 2016/6/20

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کړي پرې اثـــــــر دا دي قلم غزل
يار ته به لـــــــــــيکم د زړه په دم غزل

اې شــــــــــــاعره ياره يو خو ووايـــه
ګوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

ياد دي زما زړه په خپګــــان واړوي
ياد دي په ما وليکي ډير ســــــم غزل

ما ساده د يار ليــدو ته ورولـــــــــــئ
نغد يې رانه واخلئ چي راځـــم غزل

مه يې لوله بيا به دې غمجنه کــــړي
ګرمه يې پــــــــخپله بولي ګرم غزل

پاتي رانه کلــــــى وطن کــور کړلو
ځکه ضيوال لـــــــيکم په صنم غزل

ثنا ضيوال ، دمام 2017/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تاته انتــــــــظار به یمه تـــول عمر
یاره په دي لار بــــه یمــه تول عمر

خدایه که ګنها وي د جانـــــــان مینه
خدایه ګنهګار به یمـــــه تول عمـــر

ښکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه
ستاسو طلبګار به یـــــــمه تول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـــــــنا
تاته په چغار به یمه تول عمـــــــر

ستا د محبت په مدرسه کې جـــــــان
بوخت په استغفار به یمه تــــــول عمر

تا لــــــــه ما ضیواله سترګي واړوې
دربدر او خوار به یمه تول عـــــــمر

ثنا ضیوال، دمام 2107/3/24

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــــوه زر اوبــــه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديګر اوبـــــه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وڅيــــــــــښې
وې تر روح افزا هم خوندوري د ګودر اوبـــــــــه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړګــــــــــى اوبه دماغ اوبه ځيګر اوبه

ما به په فيسبوک کي ســــتا تصوير کاتو خو نه به ؤ
خلکو به غوښتلي لـــــــــــه نلکيو په ســـفر اوبه

چا درته مينځلى ده په منډه کــــــــــي په بر ګودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله لـــه څادر اوبه
پاکستان پنډۍ

2018

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چـــــــیرته یې لږ راشه انتظاره ورکه

بیرغ په لاس کــــې یم، د ډزو تماشې ته ولاړ
سترګي مې نشته او لـــه مانه ده هینداره ورکه

ما پسې لاس نه وو او خلـکو رانه غوښتې ګوتي
ما پسې لاس نه وو او تـــه هم وی چیناره ورکه

یقین ته وکړه!ما یي نښي وي، پوره کال ساتلي
یقین دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسې لاړ شي او ماښام شې بیا یواځې راشې
ارمانه!څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه

نصیر(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

!ستا له فکر څخـــه هېر يم، عزرائيله

!زه له خــــپله سره تېر يم، عزرائيله

په تـــــا دومره باور نه لرم چې راشي

!د ورک شوي روح په څېر يم،عزرائيله

په ژوندي تصوير مـې سمې کانې وکړه

!له تش ځان نه را چــارپېر يم،عزرائيله

!په يو داسې ځای کې اوسمه چې افففف

!په هر لورې تېر او بــېر يم، عزرائيله

زهر پاشو ته يې زهـــــر دي ساتــلې

د ارمان! نيمګړی شېر يــــم عزرائيله

نصير(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان په ځـــان وهم ولې؟

خلـــــــــک قتلوم ولې؟

ای!تصویره دا ښـنګه

ژبه درته خورم ولـــې؟

زړه! په بلا واوېښتې

داسې دې زبېښم ولې؟

وای، ژړا عادت مې شوه

سترګې څوروم ولـــــې؟

زه دې بڼه شیندلـــې وم

تا راټولوم ولـــــــــې؟

هیلو ته مې اور ورکړ

یو (ارمان) ساتم ولې؟

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګه بې مودې درغـــاړې وځمه
راشه که راځې درغـــاړې وځمه

خپل قسمت ته څنګه سزا ورکړمه؟
دې مې اندیشنې درغـــاړې وځمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوې
بښه شو بې وعـدې درغاړې وځمه

بیا مې له تصویر نه سترګې ولویدې
مړ شومه خــوږې درغاړې وځمه

ای! ارمانـــه! ته چې په دې لاره تلې
مــــــا به تل لیدې درغاړې وځمه

نصیر ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــــــورږ نارې له سمي غَره وځي

رشوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کـــافر حســـــن کـافره مسکا

د مینې زور مــــــې له پـرهره وځي

په رنـــه ورځ باندې مـــابنام راشي

چې مـــسافر د کور لـــــه وره وځي

ستا ددیوال سیوري تــــه سیخ درشمه

د بل چــــــا کور مـــې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بیا جوړ کړه غزل

کنه!نو تــــــــــــوري له هنره وځي

پــــــه روح مې لاس کیږده او دا ووایه

چــــــې زما ساه د چـــــا نه بره وځی؟

!په دې دوه مـخې مـــــلګرتیا ارمانه

د چا له خولې ښــنګه خبــره وځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیر(آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوټــــه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړې دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجــه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شنې شنهی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شـــــــرنګا د وره ده

ځان مې خوږیږي زه له خپله درده نــه یم خبر
د دروازی مې اندیشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې ایښی دی په څنګ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل ناکام ژوندون کومـــــه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ســـــاتمــه په دې ښار کې

زندګـــــي راتـــه د مرګ دعوت راواستاو

ځکه پټ پــــــټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـــــــړي کــــــــومه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کـــــــې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خــــــــبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښـــــــار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـــــوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کـــــــې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کـړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کـــــــې

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا پسی تږی شم او تا پسې اوبه شیندمـــــــــــه

دنیا دې ږنګه شي دنیا پسې اوبه شیندمـــــــــــه

د محبت په سترګو بیا هوا کړی خاوري خـــورې

محبت خوړ دي په هوا پسې اوبــــــــــه شیندمه

له هغه کوره د یتیم بچي زګـــــــــیروي راووزي

ځکه کوڅه کې نن هر چا پســـــــــې اوبه شیندمه

هجران یې ښه وو اوس وصـــــــال ته به ملا تړمه

تعبیر د خوب وو چې لیـــــــــلا پسې اوبه شیندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمـــــانه! ځان ته هیڅ نه وایي

په مـــــــــــــلا اور بل وي ملا پسې اوبه شیندمه

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د سترګو دا رڼا دې مانه څوک نه اخـــــــــلي

ماته دې مرګ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم ترې تا په لپو کې اوبــــــــــــه راکوی

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نــه اخلی

ژوند نا کرار دی نصحیت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنړ شمه چې دا دې ما نه څـــوک نه اخلي

زه دې ژړیږمه خو ستا خوشحـــالي زیاته شه ده

زه دې ژړیږم ستا خندا دې مانه څـــوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تناکي بیـــــــا وچاودي

ارمانه! خلک ددنیا دې مانه څوک نه اخــــــلي

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مین یـــــــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کې چیغه کړم له ډاره پـــه ما څه شوي دي؟

.سودايي شوی یم په خپل ګریوان مي کرښـــــي باسم
ورته معـــــــــــلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي ؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويـل تــه چيـرته يې
زړه مې ټالی خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چې تا ټيـکری واچـاوو چيغه دي په زوره وکــړه
شه څه مطلب دي وو له ځـاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخـت به ورتــه وایې بیا دهـــــيڅ نه ژاړي
څه ته را درومې تر مزاره په تا څــه شــوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظار شیـــــــــبې به ما نور ځوروي لکه ته
مابه نور ځان ته ګرځوي او مابـه خوري لکه ته

!!په بـازارونـــو تـر هماغه ځـای راغلی یمــه
چی څوک به داسي انځورونه خـــرڅوي لکه ته

له دې هـنر سره هم پاتي راغـــــــــلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هرسړی څوک رسمـــوي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي ګزران دي کوې
شه کاروبار ده دشپې ستوري شماروي لکـه ته
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه خبر ده! اوازونه راپســـې دي.

دچا چيغي دې اهونه راپســـې دي.

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلۍ ده

له شا تور تور نقابونه راپســې دي

د بدرنګې زمانې له هره کـــونجه

د اورونو ځنځيرونه راپــــسې دي

زما کارونه دي اوستا هـــغه هنر ده

دا له شا چې کاروانونـــه راپسې دي

د ادکې مـورې چيـــغې را رسـيږه

د وحشـــــــيانو کتارونه راپسې دي.

وا! ذکي لکه بې څوکه څوک ولاړ ده

غريب نيولی دی غږونه راپسې دي

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چـا زمـا زمـا د چـا په وينـو سـره لاسـونــــه
داسی حالاتو راته ايشي دې به خوله لاســونه
د اسلاميـت او افـغانيت نــه، بغاوت ده کنــــــه
چې مسلمان ورور ته مي ايشي په سپاره لاسونه

وحشت يې داسي خور ده ژوند ته تمناه نه کـــوي
هـر چـا نيولي دې په خـپله مقبـره لاسونـــــــــه

د پـــښتنې پيغلې په دې بـيوسې وژړيـــــــــــدم
اه!! رســم کړې وو د کــور په دروازه لاسـونه

د جنګ اورجنه لمن ټوله کړئ او سوال مو واخلئ
له پلوو سره دي ليک په ديواله لاسونـــــــــــــــه

له تندي مړ شه ذکي لمونځ وربانديي هم مــه کوه
دې سمندر کې يې مينځل په وينو سره لاســونه
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

تا لېدلی دې وړې د ژړيــــــدو درد؟

هره شپه زه تيروم د زړه بـــــنو درد

حافيظې نه مې وتلــــې څو شعرونه

خدای دې نه وينې په چـا د اولادو درد

موږ که درد لرو ايښنه يې لږ راکم کړې

خو چا کم کړلـــــــــــو ددغو آيښنو درد

دا بېلتون هم جهنـم ده خو په ژونـــد کې

قيامت دې په والله د بېليـــــــــدو درد

اوښکې مه پټو پوهيږم چې خــــــپه يې

راته ښکارې دې نــــــــازکي په ليمو درد

اوس له اوښکــو او غمو سره عادت يم

ځــــــــان ته اخلمه اتله په پيســو درد

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

په رســـــــــــم شوي انـــځور ځان ته تسلي وركوم
دې تنهايي ته څـــــــــومـــــره زور په تنهايي وركوم

ياد دې وړوکی را زلمـــــــی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځې اوس زه ميـــــــــــــــنه د بچي وركوم

څو کاغذونه مې راوستې په خبـــــــــــــــــرو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندګي ورکـــــــــــــوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوســـــــــي
زه يو پردې ته د خپل کور زموارې ورکـــــــــــــوم

اتله غواړم يي له خـــــــــدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ســـــــــــاه نو سمدستي وركوم

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

آلوتلې اروا راغله دوباره د ځـــــــان سایې ته
چې څهره د تللې کس مې مخامخ شوله څهرې ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم یوه لـــــــــــهزه ده
خپل معصوم نظر مې تت شو په کتو د دروازې ته

انتظار نه ستا دیاد نه او بل زور د تنهـــــــایې نه
اخیري سلګۍ مې راوړې دغه ځای د مخه ښې ته

چې دې وخت و نه را تللې نه دې غوښتم آې مغرورې
اوس نو ژاړه ښه په چیغو زما پاتې نښانـــــــــــې ته

نن مې وکتل باران ته څو وعدې مې دې په زړه شوې
وخ مارغان مې کړل د ننه بیا اتله پنـــــــــجرې ته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنـــــــــــــــهايـــــي د بيلتانه د اذيت دردورنه
څومره مې تير كــــړل په خپل زړه د محبت دردونه

د زړه تنګون، يوازيتوب او خاموشــــــي اوف توبه
بيا را تازه دې كړل بارانه د فطــــــــرت دردونه

عشق كې ناكام شوم دوزخې شوم ګنهګار شومه زه
راته را وښــــــــــودل ستا ياد د قيامت دردونه

دا چې مې وينې په خـــــــندا كې نو دا داسي نه ده
په اندرون كې زما شتــــــه د خپل قسمت دردونه

نن مې په ډک زړه ورتــــــــــه وويل اتله داسې
ته راكوه زه دې ساتــــــــــم په زمانت دردونه

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــــزل

بې ساه وجود نه مې مزه واخېســــــته
هېر شـــــوي كس زما نامه واخېستـه

ما ويل ستا يــــاد رانه خپه لاړ نه شې
په بېوسۍ كــــــې مې ډېوه واخېســتـه

د تنهايۍ نه به پـــــــرې ځان ساتــمه
په خاموشۍ مې آيَـــــــېنه واخېـــسته

د زندګۍ په انتهـــــا كـــــــــــې يمه
تانه چې لږ مـــــې فاصيله واخېـــسته

اتـــــــــــله ځومــــره به مې ودردوې
د بيا راتلـــــو مې ترې وعده واخېسته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا به دې ځـــــان نه هم ګیلې راځي، خو زه به نه یم
اوښکې په مخ به دې دوه درې راځي ،خو زه به نه یم

د بیلتا نه لـــــــــــه درده مــا چرې خندا ونـه کړه
ژونده په تا کې به مــــزې راځې، خو زه به نه یم

!ستا په شتوالې کې داستا نه شـــوم خو وروسته به آې
ستا په شان ډیرې قوارې راځـــې، خو زه به نه یم

زما د خولې اظهار اوس شرم د خـــپل ځان نه کوي
د هو ځواب چې د هغې راځې، خــــو زه به نه یم

اتله شپـــــه به وې ډیوه به وې باران به هم وي
ژوند کې به دغسې صحنې راځې، خو زه به نه یم
نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يخه يخني ستا دتودي غيرِي ارمـــــــان راسره
تنهايي ونه شوه روان مې کړو خپل ځان راسره

د نفرت حد دې په والله چې زه به ځــــــه ووايم
دوه درې قدمه په لار نه ځې مسلمـــــان راسره

وايه نو څنګه به خوشحال په زندګۍ کـــې يمه
چې وې دژوند هره لهزه کې هر شی وران راسره

په زړه مې لاس ونيسم ښه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راســـره

يه د ډاکټرې ياده څومره زورور يي په خداى
زه چې ژړيږمه ژړا کوي اسمان راســـــره

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچې ستا یاد ګرځوم لــه ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم لـــه ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شـــــوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتــــــــوم له ډیره وخته

د خـــــپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زاری ورتــــه کوم له ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان رابانديږ پوه شو
زه چې غـــــــلی ژړیدم له ډیره وخته

آیـیـنـې ســره اتـــــــلـه ګرځـیدمــه
تنهایې نه پــــــــټیــدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د تنهايي احساس مې خورې لکه لړم لګيادې

دا يو سړی د څه مودې نه په ځم ځم لګيادې

د ژوندانه تمثل نور نه شم کوای نه يې کوم

لابه تر څو وايم چې وخـت راسره سم لګيادې

د زندګی په اميــدونو مې اوښـتي خـاوري

له بلي خوا مي بربادۍ کې داستا غم لګيادې

خدايه ج داستا دبندګی د غافلۍ له وجــهي

ديو آدم په بندګی کې بل آدم لګيـــــــادې

دا دکـافرو يادو جـبر دي نصـــــــــيراتـله

پر له پسي چې مې باران په مخ د، نم لګيادې

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچـې ستا یاد ګرځوم له ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم له ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شوي هغه ستنـــــه
په پرهر کې ماتوم له ډیره وختـــــــه

د خپل غم سره رشته جوړول غـــواړم
سوال زارۍ ورته کوم لــــه ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چـــــــې غلی ژړیــدم له ډیره وخته

آیـینـې ســــــــره اتلــه ګرځـیدمــه
تنهایي نه پټـــــــــیدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې زړه ستا په يادو باندې خوشحال وي
هـر ماشــوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلتــــــــه خلــک د بل چاڅنګ ته کينی نه
دلـــته خلــک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف باندې سر دي
بــــس همدی مې ژړيدو باندې خوشحال وي

ولي زه به ســتا غمو ســــــــره خندا کړم؟ ؟؟
ليوني په ځنځيرو بــــاندې خوشحال وي؟

له مـــــــــــــودو پس يم راغـلی راته ګوره
تږي شــــــوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خـــــو مـــــــــې همدا بېغوري وژني
چې په خــپلو اسويلو باندي خوشحال وي

نصير(اتل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساه مــــــي په وجود کي ګيره شوي ده
ښــــکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچـــي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
ګـــــوره چي خندا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـــــــمه
ګورې چي ځواني مي تيره شــوي ده

ته چي راسره وي هلته ښـــه وه خو
اوس دا زندګي مي ســپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا پــــه نوم يې ږدم
راشـــــــــه هغه پانه بيره شوي ده

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تاتـــــه کړ م دعا،ته دعاماته کړ ه نازکي

روژه ده، سوال قبلیږي لاس هواته کړه نازکي

دخدای دمهربان اومـــحترم ذات لـــه درباره

زاری دامن تولي پښتــــونخواته کړ ه نازکي

سیالي ضرور ګټم خو؛ګـوره داکارته هم وکړه

تپه دمـــــلالۍ راپســـــي شاته کړ ه نازکي

!اي!تا له دي حا ضیر متـــکلم سړ ي نه، نه ده

مکتب او مدرسه دي ترینـه پاته کـــړ ه نازکي

اي! تاسوخوآذان په خوشا لـــــیو بد رګه کړ

وخ!ما په تړ مو اوښکـو روژه ماته کړ ه نازکي

یوچاراته قیصه دلـــیوني فیـــــــــضان کوله

سلګۍ به یي ورو،ورو،ورسره زیاته کړه نازکي

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره ښایسته یې چې هیڅ نه لرې مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــاتی،اخ دکلي کلیوال ماښامه
یو خواروژه،بله ګرمـــي بل خواته ښه پوهېژې
هله ژر راشه یم اوښـــــتی په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغـــه لړ سره،هاغه دوینو پټۍ
بیانوي دزیندۍ شـــــوي منصور حال ماښامه
شکر،ډاډه شومه دعـطرو بوی کوخه کي لاړ و
شکر راوړي ستا دراتـــلو زیری شمال ماښا مه
هغه ملنګ و، که فیضــــــان و،ومي نه پیژانده
ولي؟زمادنظر مخ ته شوې دیــــــــوال ماښامه
ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رسمومه انځورګره انځورګره انځورونه
شروع کړي مـــــــي له سره انځورونه
بلا اوښکي تویول ورتــــــــه لازم وي
بلا درد لري اکـــثره انځورونـــــــــه
دیوچا په تلاش دارتـــه یو ختلـــــــي
اوس مو ښاخي له پرهره انځورونـــه
دښنترو په شملویې سینګار شــــوی
ښکلوم دي سلیمان غره انـــــځورونه
لږپه تلو تلو کې زمــــا په طرف ګوره
درنه بـــــــــاسم مســافره انځورونه
پورې ښـــوکې ته شپونکی فیضان ختلی
رســــــــموي له مازدیګره انځورونه

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه پرېږ ده دی دي هم رابانديپوه شي

پروانه کړي چې ټـــول سم رابانديپوه شي

بيامي نه چـــــــــېړي بيالړه ګوزاره کړي

کله کله دې چې غم رابانديپـــــــوه شي

مه خیرم يـــــې ،مه خيرم يې ،مـه خيرم يې

خيري ښه دی چې ټول چم رابانديپوه شي

ترهغو راتـــــــــه په سپــکو سپوروسروي

چې مي وکړي ستــرګي نم رابـــانديپوه شي

وخ دکلـــــي ماشومان راپــــــــسي ګوري

وخ له کلـــــــــي چي راځم رابانديپوه شي

واه!فيضانه داســـــــــــتاد رابانديشک دی

چي د ف توری ليکم رابـــــــــانديپوه شي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نورچاته نه ښایمه لوی اوهـــــــم واړه دردونه

همداسي پټ ښه دي زمادزخمـــــي زړه دردونه

دچادلا سه بس همدومره ســـــــــزا بس ده زما

په تش کتو باندي يې راشــــــي په ما مړه دردونه

وخ خدايه بيا دکـــــــــلي هآغه هديره کې تېرشوم

وخ خدايه بـــــــــيايې په ماراوستل زاړه دردونه

يومسافر غريبي مورته په غريب غريب کي وايې

دســــــــــــفرپنـــــــــدوکي مې بندپه بند تړه دردونه

هلــــــه ژر ژر که،دفيضان په نوم دمګردی هلته

ترهــــــــــآغه پوري غرني کلي دې وړه دردونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک يې ددومره تپوس نشته چې داولي ژاړي

ددروازې ترشـــايوڅـوک درپسي غلي ژاړي

تا په دعاکې يـــــــــادوي اوبياسلګۍ هـم کوې

درپسي هرلمانځه کې هـــــآغه نازولـــي ژاړي

دکليوالي زړه دې دومره نـــرم شـــوی دی اوس

چي ماشومان هم ورته ستانـــامــه اخَلي ژاړي

زمونږدښاردنجونو هيڅ خندانصـــــيب کې نه ده

زمونږدښارنجوني اکثرچې ماليـدلــــــي ژاړي

هغه چي تير کال به يې دلته زمـــزمــــې کولې

هغه کوچۍ سږکال دغره سرتـــــه ختلــي ژاړي

لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غـــــــواړي

واه،څه له درده ژاړي واه،څومره سپيڅلي ژاړي

اې!دادي څه کېږي فيضانه دادکو م کــلـــــي ده

زمونږ کوڅې ته څوک په تاپسې راغلـــــي ژاړي

ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دغــــه ښارکې دهرچاراپسي پام شوی دې

اخ په نـــازک وجودمي حکم داعدام شوی دې

یو اعـــــلان واورئ کلیوالو جنازې ته راشئ

زما دټــــــــولو آرمانو نو قتل عام شوی دې

دسپین غر ځــــــــوکي ته ختلی یم نارې وهمه

هله ژر راشـــــــئ دجنګو نو اختتام شوی دې

په نافهمۍ کــې مي په زړه باندي لوی جبرکړی

په نافهمۍ کــې مي نظرپه پوري بام شوی دې

په هـــغه کــورکې دفیضان نامه ویل جرم دی

په هـــغه کورکې خو بندیزپه دغه نام شوی دې

ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیــــــــچا هــم ونه کړ ددغي بيمارۍ علا ج

ولي هيـــځ نه لري داوښكي اوسلګۍ علا ج

دومره سپيـــــڅلي مـــقدس مرض نيولى يمه

زما دسپيڅلي زخم نــــــــه لري نړۍ علاج

دافغانۍ خاوري يو دغه خــصلت خوندراكوي

ژړيکي وشي دسرکـــــــــــشه ککړۍ علاج

هغې په تاپسي و زهر زورور ځــــــــښلي

ځکه خو ونه شو دهاغي لېونۍ عـــــــــلاج

خپله دعاكوم اوخپله پرې آمين وايمــــــــــــه

پام چې ځوک ونه کړي زما دتنهايۍ عــلاج

دهرجومات له مناري ورته سلګۍ وهــم نور

فيضانه نه راځي دقام دبېغورۍ عـــــــلاج

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دکلي که دښار مسلمـــــــــــــــــــــــاني ده
په اکثروکې دډارمسلـــــــــــــــــــــــماني ده
ځکه جنګ دپښـــتانه کورکې میلــــــــــمه دی
پښتون کړی نن پـــه جار مســـــــــــــلماني ده
دټوپک خوله دې کنـــــــټرول کړه صبر،صبر
ګرانه لړشه درایسار مسلـــــــــــــــماني ده
وایې لمونځ هـــــــم درقیب جومات کې نه کړم
ځومره ښکلـــي مي دیار مسلمانـــــــــــي ده
ببرسري یتـــیمان درپســـــــــــــي ګرځـــــو
سولـــي وکړه راتـــــــه ځار مسلـــماني ده
څـــوک؟فیـــضان دي دیارکلي نه شـــــړلو؟
اې مـــــلا درتـــــــــه په کال مسلمـــاني ده

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب رانه لاړشـــــــــې تل کومه ستړي ستړي سلګې

ته نـــــــــــور قبولي کړه اې!خدایه زما کړي سلګۍ

داپه شیـــــــبو شیبو بـــــــــاران او وهشتناکي ټکي

دایو یتیم تر دغه ځـــــــایـه دي راوړي ســــــــلګۍ

! ظالـــــمه قـــــــدر یې کوه هـــسي یې مه بوله اې

درته به تندرشي یووخت ددې زوی مړي سلـــــــــګۍ

یواعلان واورئ !اعلان واورئ !نوریې هیڅ ونه ویـــــل

له منارې نه دجومات شوې نـــوري لوړي ســــــــلګۍ

فیضانه ستړی مسافروم پـــه آرمان شهـــــــــــید وم

چې راوتې مې دتا بوت لـــــــــــه هري دړي سلګۍ

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نړۍ ته جنګ اعلانومه دقلـــــــم پـــــه څــوکه
هېواده تا ابادومــه دقلم پـــــــــــــه څـــــوکـــه
دسپین غر څوکه باندي لوی افغانستا ن لیکمـــــه
څنګ کې یــــې امن رسمو مـــه دقلم په څوکـــــه
دشهید پلا رهـــــغه یـــــتیم سلګو نپولـــی بـــچی
که خدای کول قرارومه دقـــلـــــــم پـــــه څـــو که
داسلا مي نړۍ هماغه پـــــخوانۍ جذبـــــه بــــــــه
نړۍ ته بیا ورښکارومه دقـــــــلم پـــــــه څوکـــــه
بیا ونـــــــــه کړې رقیبه پام داستعمار کوشش د ي
داځلي خوله درماتومه دقلم په څوکـــــــــــــــــــه
فیضانه چرته که دسولي اختر دلته راشـــــــــــــې
ستر ګي به دواړه تورومه دقلم په څـــــــــــــوکه
ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما به لــــمنه کې راوړې له پوري غـــره ډبرې

درقیب سرته مې اوس ایښــــــي دي پوره ډبرې

دلته هواسره سیالي مـــــــوږپـــــــه ډبرو کوو

لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فڅادره ډبـــــرې

ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لـــــېونـــــی

که باورنه کوې راځه پسي شـــــــماره ډبــــرې

تاته مې نه ویل چې دلته دوباره مـــــه راځـــــه

منل دي نه و،اوس پـه سرسر باندي خوره ډبرې

زموږدکلـــــــــــي یوشاعر دی دفیضان په نامه

هره شپه ولي زمـــــوږ کورتـــــه په تیاره ډبرې

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library